

Bondgenoot

*autobiografie van
een immuuncel*

‘Uiteindelijk ben ik tot volledige
ontplooiing gekomen, maar nu loop ik wel
heel ver op de zaken vooruit. Laat ik bij
het begin beginnen...’

Henk Fransen

Bondgenoot

*Autobiografie van een
immuuncel*

Henk Fransen

Over Bondgenoot

In deze meeslepende parabel vertelt Bondgenoot, een immuuncel in het lichaam, zijn levensverhaal. Hij beschermt de mens tegen vijanden en inspireert de mens om zijn unieke opdracht te vervullen. Na een zware strijd ontdekt Bondgenoot het geheim van genezing...

Een indrukwekkend verhaal over het universele pad van de mens naar vervulling.

Een boek over liefde, bezieling en levensgeluk zoals de klassiekers *De kleine Prins* en *Jonathan Livingston Seagull*.

Henk Fransen is arts en werkte in het stervenshuis van Moeder Teresa en in ziekenhuizen in India en Afrika.

Bondgenoot, autobiografie van een immuuncel
Geschreven door Henk Fransen

Copyright © 2012 Henk Fransen

Ontwerp : Jantien Slob
Redactie : Marianne O'Brien & Henk Fransen

Inhoud:

- Hoofdstuk 1 Bondgenoot
- Hoofdstuk 2 De leegte
- Hoofdstuk 3 Op reis
- Hoofdstuk 4 Nachtmerrie
- Hoofdstuk 5 Medicijn
- Hoofdstuk 6 'De Hebziekte'
- Hoofdstuk 7 Zelfkennis
- Hoofdstuk 8 Verantwoording
- Hoofdstuk 9 Kracht
- Hoofdstuk 10 Inwijding
- Hoofdstuk 11 Leiderschap
- Hoofdstuk 12 Gedachtekracht
- Hoofdstuk 13 Creativiteit
- Hoofdstuk 14 Bezieling
- Hoofdstuk 15 Spontane genezing

*Met dank aan
Grote Wijsheid*

Hoofdstuk 1. Bondgenoot

Uiteindelijk heb ik de leegte in mezelf overwonnen en ben ik tot volledige ontplooiing gekomen. Maar nu loop ik wel heel ver op de zaken vooruit. Laat ik bij het begin beginnen.

Ik ben een van de cellen van de mens. Om precies te zijn: ik ben een immuuncel. De andere cellen spreken mij aan met 'Bondgenoot'. Mijn thuisbasis is het beenmerg. In tegenstelling tot de meeste andere cellen, verblijf ik niet in een bepaald orgaan, maar ben ik voortdurend op reis in de mens. Ik doorkruis daarbij ieder orgaan en verbind me met iedere cel.

Ik heb een dubbele taak, namelijk die van soldaat en die van politieagent. Enerzijds bescherm ik de mens tegen vijanden en indringers, anderzijds bewaak ik de orde en harmonie in het lichaam. Zo dood ik bacteriën en virussen wanneer ze de mens bedreigen en treed ik op tegen cellen die hun werk niet goed doen. Op die manier probeer ik de mens te helpen gezond te blijven en goed te functioneren.

Toch gaat de vergelijking met een soldaat of een politieagent niet helemaal op, omdat ik ook nog andere taken heb. Zo herinner ik alle cellen bijvoorbeeld aan hun eigen, unieke opdracht en moedig ik ze aan hun werk zo goed mogelijk te doen. Ook versterk ik het teamgevoel onder de cellen, zodat ze samen tot veel meer in staat zijn dan ieder afzonderlijk. Tot slot heb ik ook nog te maken met de inspiratie en het levensgeluk van de mens. Hoe dat precies werkt, zal ik je straks vertellen.

Grote Wijsheid

Ik word, net als alle andere cellen in de mens, geleid door Grote Wijsheid. Het is niet bekend wat Grote Wijsheid precies is en het is ook niet bekend hoe hij de miljarden cellen van de mens tegelijkertijd kan aansturen. Sommigen denken dat Grote Wijsheid dat kan omdat hij alomtegenwoordig bewustzijn is en op die manier bij alle cellen tegelijk kan zijn. Anderen beweren dat Grote Wijsheid DNA is. Ze zeggen dat DNA zich in de kern van iedere cel bevindt en dat het, via ingewikkelde scheikundige processen, elke cel ertoe aanzet precies datgene te doen waarvoor hij bestemd is. Dat laatste klopt wel met mijn eigen ervaringen. Ik heb namelijk geregeld het gevoel dat ik van binnenuit geleid word en dat ik aanwijzingen krijg over wat ik het beste met mijn leven kan doen.

Hoewel de meningen over Grote Wijsheid dus uiteenlopen, is iedereen het er wel over eens dat Grote Wijsheid heel belangrijk is voor de mens. Wanneer Grote Wijsheid zich namelijk in de mens manifesteert, is de mens te zien als een grote stralende ster, maar als Grote Wijsheid zich om de een of andere reden uit de mens terugtrekt, is de mens ongelukkig en lijkt hij meer dood dan levend. Dat laatste heb ik zelf meegemaakt.

Mijn jeugd

Vroeger had ik een sterk contact met Grote Wijsheid. Ik borrelde altijd van enthousiasme, creativiteit en

levensgeluk en ik deed niets liever dan mijn beste beentje voorzetten om de cellen van de mens te helpen. In elke situatie wist ik precies wat ik moest doen. Ik herinner me bijvoorbeeld nog de eerste keer dat ik een bacterie tegenkwam die de mens bedreigde. Ik had nog nooit een bacterie gezien en toch herkende ik het gevaar direct, en wist ik ook precies hoe ik moest handelen om de mens tegen dit gevaar te beschermen.

In de loop der jaren leverde ik zware gevechten tegen tal van ziektes. Met gevaar voor eigen leven wierp ik me daarbij in de strijd voor het behoud van de cellen om mij heen.

Daarnaast herinnerde ik elke cel die ik tegenkwam aan zijn opdracht. Wanneer ik in de buurt van een cel kwam, dan voelde die cel zich als vanzelf gestimuleerd om zijn werk zo goed mogelijk te doen. Het was alsof de cellen van de mens meer zin kregen wanneer ik in de buurt was. Daarom vond iedereen het fijn als ik er was. Ik had een gelukkige jeugd, maar mijn geluk was niet blijvend.

Het leven verliest zijn glans

Geleidelijk aan sloop er ongeluk in de mens. Niemand wist precies hoe het ongeluk in de mens had postgevat, maar ik heb altijd het gevoel gehad dat ik er op de een of andere manier schuld aan had. Ik heb namelijk een zware strijd verloren voor de mens. Het gevecht heeft jaren geduurd en de mens is in die tijd bij herhaling heel gemeen behandeld. Ik wil daarover niet in detail treden, maar de mens heeft echt enorm geleden. Ik heb

dat met lede ogen moeten aanzien; ik kon er niets aan doen. Ik ben daar kapot aan gegaan. Het leven waar ik tot dan toe zo enthousiast over was, verloor zijn glans. Het hoefde niet meer voor mij. Eigenlijk ben ik toen een beetje doodgegaan. Ik heb dat echter aan niemand laten merken. Voor de buitenwereld ben ik mooi weer blijven spelen, maar diep van binnen voelde ik me heel ongelukkig.

In plaats van door de mens te reizen, bleef ik steeds vaker thuis in het beenmerg en keek televisie. Wanneer ik op televisie alle ellende, ziektes en oorlogen in de mens zag, werd ik niet meer zoals vroeger bevlogen door een verlangen om te helpen. Steeds vaker overweldigde mij een gevoel van onmacht, omdat ik in mijn eentje toch niets aan al die ellende kon doen. Het was net alsof ik het contact met Grote Wijsheid had verloren.

Tweestrijd

Het was mijn taak om de mens te helpen en te beschermen en daar was ik altijd trots op geweest, maar door alles wat er was gebeurd dacht ik geregeld: 'Waarom zou ik zoveel moeite doen? Waarom zou ik mijn leven op het spel zetten voor een ander? Waarom zorg ik niet gewoon dat ik het zelf goed heb?' Ik worstelde met die vragen en probeerde ze van me af te schudden, want ik wilde zo niet denken. Het was immers mijn opdracht de cellen van de mens te beschermen.

Toch kwamen de vragen steeds vaker in mij op en begonnen ze mij ook steeds logischer in de oren te klinken. Ik kan me nog goed de eerste keer herinneren

dat ik een bedreigde cel niet te hulp schoot. Ik zei tegen mezelf: 'Waarom zou ik?' Direct daarna voelde ik me enorm schuldig en wist ik dat ik fout zat. Het voelde alsof ik mijn bestemming miste en dat gaf me een heel ongelukkig gevoel. Om mijn schuldgevoel te sussen, zocht ik naar excuses en verweerde ik me met: 'Iedereen is toch voor zichzelf bezig' en 'Ik kan in mijn eentje de wereld toch niet veranderen?'

In de loop der jaren liet ik de cellen van de mens steeds vaker aan hun lot over. Alleen wanneer ik zelf in gevaar kwam verweerde ik me nog. Achteraf bekeken zou je kunnen zeggen dat ik de cellen van de mens liet stikken, ook al voelde ik dat toen niet zo. Ik voelde wel dat als de mens te gronde ging, mij dat uiteindelijk ook zou opbreken. Maar zover was het toch nog lang niet? En bovendien: ik kon daar in mijn eentje toch niet echt iets aan veranderen? Er was nu eenmaal honger, ziekte en dood. Dat hoorde bij het leven. Ik zei tegen mezelf: 'Iedereen is verantwoordelijk voor zijn eigen leven', en dat klonk mij goed in de oren. Ik bad tot Grote Wijsheid: 'Heer, bescherm mij, zorg dat ik het goed heb', en ik vond dat ik bevoorrecht was dat ik over zo'n diep geloof beschikte.

Ieder voor zich

Eens op een avond keek ik in het beenmerg naar een actualiteitenprogramma op de televisie. Cellen waren daarin heftig met elkaar in discussie. De meningen en oordelen vlogen over en weer.

'Tjonge jonge, wat ze daar in de lever uitspoken, dat is toch ongehoord', sprak een darmcel, en hij vervolgde:

‘Dat ze daar in de galblaas niks aan doen, snap ik niet hoor’.

Een longcel vond dat de problemen in de gal en de lever nog wel meevielen vergeleken met wat er in het bot gebeurde.

‘In het bot zijn de echte normen en waarden duidelijk verziekt, logisch dat dit tot problemen leidt’, oordeelde hij luid.

Niercel had nog weer een andere mening.

‘In de hersenen denkt iedereen dat het alleen om hemzelf draait’, sprak hij deftig, ‘er wordt daar zo eindeloos doorgedacht en ontleed, dat de liefde is zoekgeraakt.’

Darmcel mengde zich opnieuw in het gesprek.

‘Het gerucht gaat dat het hart moet bezuinigen. Er zal voortaan minder bloed worden rondgepompt’, zei hij en hij was duidelijk trots op wat hij te vertellen had. Ik zuchtte diep. Wat een ellende in de mens. Ik was blij dat het in het beenmerg allemaal eigenlijk wel oké ging. Toch lukte het me niet om de problemen van de mens helemaal van mij af te zetten. Diep van binnen bleven ze knagen. Mijn opdracht leek ver weg en ik voelde me niet gelukkig zoals vroeger. Ik voelde me leeg.

Af en toe ging ik nog wel eens op pad. Ik zocht dan vooral de ‘leuke plekjes’ op. ‘Vakantie’ werd dat genoemd. Je nam vakantie om bij te komen van alle spanningen in je leven. Tijdens de vakantie kon je genieten van je welverdiende rust. Genieten was een modewoord geworden in de mens. Je had er recht op, werd algemeen beweerd. Genieten deed je voor de televisie en door allerlei dingen voor jezelf te kopen.

Hoofdstuk 2. De leegte

Toen ik volwassen was, werd op het nieuws melding gemaakt van een nieuw fenomeen. Het betrof een orgaan in de mens waar een meerderheid van de cellen openlijk toegaven dat het hen allemaal niets meer uitmaakte. Ze gooiden er het bijltje bij neer en verdomden het om nog langer iets voor de ander te doen. Het was groot nieuws in de mens en ook daarbuiten. Witjas namelijk, die buiten de mens in de kosmos leefde, had het ontdekt en hij had het nieuws aan de mens doorgeseind.

Verontwaardiging, schuld en andere zaken

Het fenomeen werd 'de leegte' genoemd. Het orgaan waar de leegte was geconstateerd werd unaniem veroordeeld. De meerderheid van de cellen vond dat het ongehoord was dat een orgaan zich zo asociaal opstelde. Er moest hard tegen worden opgetreden, was de algemene mening.

Op televisie vonden heftige debatten plaats over de straf die het orgaan moest krijgen voor zijn slechte gedrag. Iedereen bemoeide zich met het probleem en had zijn oordeel klaar. Ik deed niet mee aan de discussies, want ik voelde me schuldig. Ik was al geruime tijd van de leegte op de hoogte geweest, maar had het aan niemand verteld. Ik had ook niets gedaan om de leegte te bestrijden. Op televisie was het hart aan het woord. Het hart werd algemeen gerespecteerd

in de mens. Er werd de volgende, eigenlijke twee-in-een vraag gesteld aan het hart:

‘Hoe kan een orgaan zo ontaarden, en op welke wijze moet het kwaad worden gestraft?’ De gefrustreerde verontwaardiging van de interviewende stembandcel sprak boekdelen. Zijn stem klonk hees en afgeknepen en was daardoor nauwelijks te verstaan. Het hart was stil, de seconde tussen de ene hartenklop en de volgende leek een eeuwigheid te duren. Ik was even bang dat het hart voor altijd in die stilte zou blijven en ik was aan de buis gekluisterd toen het antwoordde: ‘Het orgaan is niet slecht, de leegte is...’ en opnieuw viel er een stilte. In die stilte zocht het hart diep in zichzelf naar een antwoord dat rekening hield met alle betrokkenen. Juist toen het verder wilde gaan, werd het overstemd door een stem uit de kosmos. Het was Witjas die het woord nam. Witjas vertelde hoe hij de leegte had ontdekt. Hij had speciale meetinstrumenten gebruikt en hij had, zoals hij dat noemde, harde bewijzen. Hij was heel overtuigend en zijn goede bedoelingen waren evident.

‘Er kan nog van alles worden gedaan’, beweerde hij. ‘De wetenschap laat zien dat...’, en vervolgens passeerden allerlei ingewikkelde en deftige zaken de revue. In alles wat Witjas zei was een zekere urgentie voelbaar. Er moest snel worden opgetreden, vond hij.

Ik luisterde naar Witjas en worstelde met tegenstrijdige gevoelens. Aan de ene kant zette de ernst van de situatie mij op scherp en wilde ik iets voor de mens doen. Aan de andere kant maakte de leegte mij bang en zou ik het liefst in het beenmerg blijven, en alle problemen vergeten en aan Witjas overlaten.

Witjas

Maar kon ik de problemen wel aan Witjas overlaten? Ik kende Witjas. Hij deed in de kosmos wat ik in de mens deed. Witjas had gestudeerd en was 'wetenschappelijk'. Dat vond ik een moeilijk woord, maar het scheen te betekenen dat je aan de harde bewijzen van Witjas niet hoefde te twijfelen. Witjas had status in de kosmos. Voor mij waren dat aanwijzingen dat ik hem kon vertrouwen.

Toch kon ik niet ontkennen dat ik ook mijn twijfels over Witjas had. Ik vond het bijvoorbeeld raar dat hij nooit over Grote Wijsheid sprak. Ook vroeg ik me af waarom hij zelf niet deed wat hij anderen aanraadde. Hij zei bijvoorbeeld dat je niet moest roken en toch rookte hij zelf. Er werd ook beweerd dat Witjas ziek werd en zijn ziektes niet de baas kon, en doodging net als de mens. Dat laatste was echter een gerucht. Daar wilde ik niet in geloven. Toch verwarde het me allemaal enorm. Iets in mij zei me dat ik de problemen in de mens niet alleen aan Witjas moest overlaten – maar wat moest ik dan wel doen? Ik zat in al mijn gedachtespinsels gevangen toen Stem sprak:

Liefste, ik houd van jou, je bent zo mooi.

Het was me niet duidelijk of ik Stem in of buiten mezelf had gehoord. Ik begreep bovendien niet tegen wie Stem had gesproken en ook niet wat Stem bedoelde. 'Liefste, ik houd van jou', wat moest ik daar nu mee? En 'Je bent zo mooi' had me nog gekker in de oren

geklonken. Wat me het meeste bijbleef, was de warmte en aanmoediging die ik in Stem hoorde. Op de een of andere manier doorbrak die warmte en aanmoediging mijn verwarring. Het leek alsof Stem me net dat duwtje in de rug gaf dat ik nodig had om weer op mezelf te vertrouwen. Ik kwam in beweging en ging de bloedbaan in.

Hoofdstuk 3. Op reis

Zoals gezegd had ik jaren in het beenmerg doorgebracht. Wat er in de mens gebeurde, wist ik alleen nog van de nieuwsprogramma's op de televisie. Het echte contact met wat er in de mens gebeurde had ik verloren. Daarom was het voor mij onwennig om weer op reis te zijn. Wat moest ik doen?

Praat met anderen, verbind je,

klonk Stem, net toen ik de maag binnenging. Opnieuw had ik niet kunnen horen of Stem van binnenuit of van buitenaf kwam. Het kon allebei waar zijn. Het was alsof mijn diepste binnenste sprak of dat alles buiten mij sprak. Ook dit keer gaf Stem mij een heel goed gevoel. Daarom besloot ik te doen wat hij tegen mij zei. Ik sprak Maagcel aan:

'Hallo Maagcel, hoe gaat het ermee?'

Maagcel leek heel blij dat ik naar hem informeerde.

'Hallo Bondgenoot, lang niet gezien', antwoordde hij.

'Ik voel me de laatste jaren niet zo best. Iedereen lijkt zo ongelukkig en eenzaam. Ik zie zelden iemand die enthousiast of bevlogen is. Dat bedrukt mij zeer en ik kan het allemaal niet zo goed verwerken.'

Ik vond het niet leuk wat Maagcel daar zei, maar het gaf me wel een beter beeld van wat er in de mens gaande was. Ik was dus niet de enige die zich leeg voelde de laatste tijd.

'Dankjewel Maagcel, dat je zo eerlijk tegen mij bent', zei ik en toen ontglipte me nog: 'Ik houd van jou, je bent zo... mooi.' Het laatste woord was even in mijn keel

blijven steken. Ik schrok ervan en mijn celoppervlak kleurde helemaal rood.

‘Dankjewel Bondgenoot’, zei Maagcel. ‘Dat had ik net nodig. Bedankt voor het fijne gesprek.’

Ik had een prettig gevoel overgehouden aan het gesprek met Maagcel en voelde nieuwe energie.

Lever

Ik had het gevoel dat ik naar de lever moest gaan. Ik hoopte daar aanwijzingen te krijgen die van belang zouden zijn voor het juist uitvoeren van mijn taak. Ik stapte uit de bloedbaan, wurmde mij door de vaatwand heen en ging het lymfevocht in. Ik betrapte mezelf erop dat het lekker had gevoeld me zo tussen de vaatwandcellen door te wurmen. Wat was het lang geleden dat ik me zo met andere cellen verbonden had gevoeld! Ik schaamde me voor deze gevoelens. Een immuuncel moet niet sentimenteel zijn, vond ik, en daarom ging ik gauw verder op mijn pad.

In de lever heerste grote verwarring. Ik wist dat de lever te maken had met ‘het ideaal’ van de mens en dat ik alles moest doen wat binnen mijn vermogen lag om Levercel te helpen dat ideaal te realiseren. ‘Evenwicht’ was belangrijk bij het realiseren van het ideaal, herinnerde ik me. Maar er was op dit moment nergens in de lever een ideaal te bespeuren en ook het evenwicht was zoek. Ik was geschokt door wat ik om me heen zag. Levercel was met van alles en nog wat bezig, behalve met zijn opdracht. Het probleem leek zo gecompliceerd, dat ik niet goed wist hoe ik het moest aanpakken.

Praat met anderen, verbind je,

gaf Stem me opnieuw raad.

‘Hallo Levercel, hoe gaat het ermee?’, informeerde ik.

Levercel keek geïrriteerd op.

‘Wat moet je, Bondgenoot? Doe ik iets verkeerd?’, verdedigde hij zich zonder te zijn aangevallen.

‘Ik houd van jou, Levercel’, zei ik met een warm gevoel.

‘Lukt het je om het ideaal van de mens te realiseren?’

Levercel wist niet waar ik op doelde, maar het eerste deel van de opmerking was hem duidelijk goed bevallen. Het gaf hem het gevoel dat hij niets verkeerd deed.

‘Wat is een ideaal?’, informeerde hij geïnteresseerd.

‘Een ideaal is iets wat je heel graag wilt. Het is als een pijl die je van je boog de wereld in schiet. Om goed te mikken heb je wel evenwicht nodig. Wist je dat niet?’

‘Ja, ja Bondgenoot, natuurlijk wist ik dat’, antwoordde Levercel snel, ‘maar ik heb het zo ontzettend druk. Er gaat hier van alles verkeerd.’

Ondanks het feit dat Levercel net had gezegd dat er van alles verkeerd ging, voelde hij van binnen een klein stroompje geluk. Hij was er zelf verbaasd over. Het was lang geleden dat hij geluk had gevoeld. Wat waren dat mooie woorden: ideaal en evenwicht. Die woorden leken hem op het lijf geschreven. Hij zou die woorden wel de hele dag door willen herhalen: ideaal en evenwicht, ideaal en evenwicht. Het voelde alsof hij sinds lang weer een klein beetje zichzelf was.

‘Vergeet al je problemen Levercel, denk alleen aan ideaal en evenwicht, dat is *jouw* opdracht’, zei ik en ik had het gevoel dat het heel wijs klonk wat ik zei. Het

voelde goed om met Levercel te praten. Levercel worstelde met dezelfde problemen als ik. 'Dankjewel voor je hulp, Bondgenoot', sprak Levercel. Ik was ontroerd. Ik was pas korte tijd op pad en had al zulke mooie dingen meegemaakt. 'Zet hem op Levercel, je bent fantastisch mooi!', besloot ik het fijne gesprek en ik ging naar de bloedbaan, terwijl mijn celoppervlak opnieuw helemaal rood kleurde. In mijn binnenste sprak Stem:

Liefste, ik houd van jou.

Dit keer had ik het idee dat Stem tegen *mij* sprak. Ik kleurde nóg roder bij die gedachte.

De leegte zit in de prostaat

Ik stroomde door de bloedbaan en dacht na. Wat had ik tot nu toe ontdekt? Ik had belangrijke ontdekkingen gedaan over mezelf en ik had een indruk gekregen van hoe Maagcel en Levercel zich voelden. Ik kreeg echter geen tijd alles goed op een rijtje te zetten, want daar kwam Boodschapper aangestoven.

'Bondgenoot, heb je het gehoord?', hijgde hij, 'De leegte bevindt zich in de prostaat!'

Ik kreeg kippenvel. Wat zolang geheim was gebleven, werd nu dus officieel aan iedereen bekendgemaakt. Ik zuchtte.

'De leegte is ook gevonden in het bot en de lever', voegde Boodschapper eraan toe. Hij zag rood van opwindning en balanceerde tussen de ernst en

draagwijdte van zijn boodschap, en een geluksgevoel omdat iedereen naar hem luisterde.

‘Dankjewel Boodschapper’, zei ik, ‘Je doet goed werk.’ Maar dit keer was ik niet echt met mijn aandacht bij wat ik zei. De leegte zat in de prostaat, het bot en de lever. Dit was een heel ernstige toestand. Ik werd overweldigd door een gevoel van hulpeloosheid. Morgen wilde ik naar de prostaat gaan – of in ieder geval deze week – om te kijken of ik misschien iets kon doen, maar nu wilde ik naar huis. Ik voelde me ontzettend moe.

Onderweg herinnerde ik me hoe daadkrachtig ik vroeger was geweest. Vroeger deed ik alles direct. Ik wist in die tijd niet wat uitstel was. Wanneer ik onrecht tegenkwam handelde ik onmiddellijk. Ik kende geen twijfel, zelfs niet wanneer mijn leven gevaar liep. Ik was altijd bereid alles van mezelf te geven voor de ander. Op de een of andere manier leek mijn daadkracht tegenwoordig zo gering. Ik voelde me daar heel verdrietig over.

Hoofdstuk 4. Nachtmmerrie

Ik sliep onrustig die nacht en woelde en draaide uren aaneen. Ik droomde dat een onzichtbare kracht mij naar de prostaat toe stuwde. Ik verzette me uit alle macht, maar ik kon niet tegen de kracht op. Het duizelde me en het werd mij zwart voor de ogen. Uit de duisternis sprong een grote angst op mij toe, greep mij naar de keel en perste vrijwel alle levensenergie uit mijn kleine lijf. Nauwelijks bij bewustzijn zag ik overal in de prostaat eenzaamheid en leegte. Er heerste een ingehouden en kille razernij. De intensiteit van mijn ervaring was met geen pen te beschrijven. Ik had het gevoel dat de prostaat in een vloek gevangen zat. De cellen zagen grijs en uitdrukkelingsloos. Kou doortrok mij tot op het bot. Ik werd rillend wakker, doorweekt van een akelig koud zweet. Het rook naar angst in het beenmerg. Ik sliep niet meer die nacht.

Ik verlies het bewustzijn

Ik was blij toen het licht werd en de dag zich aankondigde, want met de duisternis verdween ook het grootste deel van mijn angst. Diep van binnen hoorde ik Prostaatcel om hulp roepen. Daarom ging ik de bloedbaan in op weg naar de prostaat. Een mengeling van gevoelens dreef mij voort. Ik voelde angst, pijn en verdriet, maar ook moed, durf en betrokkenheid. Ik was bang voor wat ik in de prostaat zou aantreffen, maar mijn nieuwsgierigheid had toch de overhand. Ik wilde weten wat er in de prostaat aan de hand was. Toen ik bij de prostaat aankwam, rook ik

dezelfde angst die ik ook in het beenmerg had geroken. Op het moment dat ik de prostaat binnenging, sprak Stem:

Herken je broeders en je zusters Bondgenoot!

Opnieuw had Stem liefdevol geklonken, maar dit keer toch ook streng en doordringend, alsof de betekenis van de woorden van groot belang was. Ik wilde nadenken over wat Stem had gezegd, maar werd afgeleid door wat ik om me heen zag. Het was in de prostaat zoals ik vannacht in mijn nachtmerrie had beleefd: de meeste cellen bewogen zich mechanisch voort en ik voelde dezelfde eenzaamheid, leegte en kou.

Daarnaast merkte ik echter nog iets anders op: achter de mechanische productie van lege cellen voelde ik dat Prostaatcel pijn had. Het voelde alsof Prostaatcel enorm had geleden de afgelopen jaren. Mijn hart kromp ineen toen Prostaatcel mij aankeek. Ik zag dat Prostaatcel wel anders *wilde*, maar niet anders *kon* op dit moment. Hoe dat precies zat kon ik niet zeggen, maar ik voelde duidelijk dat het zo was. Er was een bepaalde... hoe moest ik het zeggen? Ik had het vannacht ook gevoeld... Het was alsof... ik kon het juiste woord niet vinden. Plotseling herinnerde ik me het woord weer: vloek. Het was alsof Prostaatcel in een vloek gevangen zat. Ik vond het verschrikkelijk om Prostaatcel zo te zien lijden en ik kreeg het plotseling ontzettend koud. De kou doortrok mijn hele wezen. Een grote eenzaamheid nam bezit van mij. Alsof ik helemaal alleen was en niemand op de hele wereld mij begreep. Ik had me nog nooit zo eenzaam gevoeld...

Het duurde lang eer ik weer bij mijn positieven kwam. Ik bevond me in het beenmerg en was koud tot op het bot. Boodschapper zat naast mij. Hij vertelde me dat hij me had gevonden en thuisgebracht. Ook vertelde Boodschapper dat de mens een nieuwe afspraak had met Witjas. Witjas zou de mens gaan vertellen wat er precies in de prostaat aan de hand was. Ik was blij dat Witjas zijn best deed om de mens te helpen. Tegelijkertijd was ik bang dat hij slecht nieuws had voor de mens. Hoe dan ook, ik wilde bij het gesprek aanwezig zijn en horen wat Witjas te zeggen had. Ik bedankte Boodschapper en ging snel op pad. Ik vloog door de bloedbaan op weg naar de huid. Het was lang geleden dat ik zo in de weer was geweest. Mijn conditie was duidelijk niet meer zo goed als vroeger. Hijgend en puffend bereikte ik de huid, nestelde me er vlak onder en spande me in om Witjas te horen.

Gesprek met Witjas

‘We hebben de leegte het eerst in de prostaat ontdekt’, hoorde ik Witjas net zeggen. Witjas schraapte zijn keel en vervolgde: ‘De leegte is inmiddels ook aangetroffen in het bot en de lever. Misschien zit de leegte ook nog op andere plaatsen.’

Vervolgens hoorde ik een andere stem. De stem klonk angstig en hulpeloos toen hij vroeg:

‘Ga ik dood Witjas, of kun jij me helpen?’ Het was alsof alle cellen van de mens tegelijkertijd spraken.

‘We kunnen niets met zekerheid zeggen’, antwoordde Witjas, ‘De leegte is boosaardig en we zullen in ieder geval hard moeten optreden.’

Dat vond de meerderheid van de cellen in de mens ook, bedacht ik, maar zelf had ik daar mijn twijfels over. De pijn en wanhoop op het gezicht van Prostaatcel stonden mij nog helder voor ogen en ik had niet het gevoel dat Prostaatcel gebaat was bij een nog hardere aanpak.

‘We kunnen de prostaat verwijderen, maar omdat de leegte ook in het bot en de lever zit, is dat geen effectieve aanpak’, hoorde ik Witjas zeggen. ‘Het beste kunnen we *Medicijn* gebruiken.’

Dat woord had ik nog nooit eerder gehoord. Het gaf mij een onbestemd gevoel.

‘Medicijn doordringt je hele lichaam en kan de leegte dus overal kapotmaken’, vervolgde Witjas trots.

Ik rilde. Ik hoopte maar dat Medicijn het verschil zou kunnen zien tussen de leegte en de rest van het lichaam, want anders zag het er niet best uit voor de mens. Voor dit moment had ik genoeg gehoord en ik voegde me weer in het lymfevocht op weg naar de prostaat.

Oog in oog met de leegte

Het was alsof ik wakker was geschud uit een diepe slaap. Mijn hele wezen was in rep en roer. De ernst van de situatie in de mens zette mij op scherp. Ik rook onrecht en werd er door aangetrokken. Diep in mijn binnenste hoorde ik Prostaatcel om hulp roepen. Hij was wanhopig en voelde zich ongelukkig. Overal in de mens bleken cellen trouwens ongelukkig en teleurgesteld te zijn. Het was alsof alle cellen de weg kwijt waren en één orgaan onder het algemene gebrek aan levensgeluk bezweek.

Toen ik bij de prostaat aankwam, ging ik er voor de tweede keer binnen. Het viel mij op dat de leegte en de eenzaamheid in de prostaat niet overal even sterk waren. Er was één gebied waar alle problemen zich leken te hebben opgestapeld. De rest van de prostaat leed onder de situatie, maar functioneerde verder redelijk normaal. Ik stapte op Prostaatcel af en vroeg: 'Hallo Prostaatcel, hoe gaat het ermee?' 'Help Bondgenoot, help me, ik weet me geen raad!', hijgde Prostaatcel, terwijl hij doorwerkte. Ik was verbaasd. Prostaatcel leek wel drie keer zo hard te werken als normaal, maar erg efficiënt leek zijn werk niet. 'Wat is er aan de hand, Prostaatcel?', vroeg ik. 'Ik weet het niet... We zijn de weg kwijtgeraakt... Niemand weet waarom... Het is gebeurd... En om het goed te maken... zijn we steeds harder gaan werken... Nu werken we ons kapot... Zo hoeven we niet... te voelen wat er fout is', vervolgde Prostaatcel, terwijl hij telkens naar adem hapte. Hij had het benauwd en liep helemaal blauw aan van het lange antwoord. Ik snapte niet wat Prostaatcel precies bedoelde, maar het was wel duidelijk dat hij de weg kwijt was, heel hard werkte en het bijna niet kon volhouden. 'Wat is je taak, Prostaatcel?', informeerde ik. Prostaatcel begon te huilen. Ik had kennelijk een gevoelige snaar bij hem geraakt. 'Ik heb geen tijd meer... voor mijn opdracht. Ik... ik heb nergens meer tijd voor... Ik moet doorwerken... doorwerken, Bondgenoot... almaar doorwerken', snikte hij mechanisch.

Ik werd door medeleven overmand. Prostaatcels pijn en wanhoop raakten mij. Ik herkende mezelf in hem. Ook ik was de weg kwijtgeraakt en ook ik had vaak het gevoel dat ik door tijdgebrek niet aan de werkelijk belangrijke zaken toekwam.

‘Ik houd van jou, Prostaatcel’, probeerde ik hem te troosten, maar het was alsof hij alweer te druk bezig was met zijn werk om mij te horen. Of misschien geloofde hij niet meer in de liefde, dat zou ook nog kunnen, bedacht ik.

Ik besloot naar het gedeelte van de prostaat te gaan waar alle problemen zich hadden opgestapeld. Prostaatcel was er nauwelijks herkenbaar, zijn gezicht was verwrongen en zag helemaal paars. De cellen werkten hier wel tien keer zo hard als normaal. Dit was dus wat ze ‘de leegte’ noemden!

‘Hallo leegte’, bracht ik met grote moeite uit, maar de leegte hoorde of zag mij niet. Hij was als een enorme fabriek die in hoog tempo de ene na de andere lege cel produceerde. Er was iets dat mij bevreemde. Ik verwachtte van al die hijgende en stampende machines een enorme hitte, maar het tegendeel was waar. Het was ijzig koud in dit gedeelte van de prostaat! Ik rilde en was bang. Het liefste wilde ik heel hard wegrennen, maar mijn taak duwde mij juist nog dichterbij de lege cellen toe. Ik verzette me angstig, maar zo dichtbij de leegte en het onrecht was mijn taak sterker dan mijn angst. Toen mijn taak mij tegen een lege cel aandrukte, begon ik uit alle macht te vechten. Wanhopig sloeg, vocht, schold en dreigde ik. Ik probeerde alles om van de leegte te winnen. De leegte was echter totaal niet onder de indruk van al mijn

gesputter en spuwde mij de ene na de andere lege cel in het gezicht. Ik raakte totaal uitgeput en besloot mij terug te trekken om op adem te komen.

Op adem komen

Ik zat in het beenmerg aan een klein botbalkje dat ik als tafel gebruikte. Ik schreef in mijn dagboek en probeerde mijn ervaringen op een rijtje te krijgen. Wat was er de laatste dagen veel gebeurd! Het was begonnen met het nieuws over de leegte. Witjas had de leegte gediagnosticeerd en iedereen was enorm geschrokken. De leegte werd unaniem veroordeeld en iedereen vond dat de prostaat streng gestraft moest worden. Ik had me niet in de discussies gemengd. Ik voelde me schuldig, want ik was al langere tijd van de leegte op de hoogte, maar ik had niets met die kennis gedaan. Ik had mijn taken de laatste jaren sowieso laten versloffen en was voornamelijk met mezelf bezig geweest, zo van: 'Als ik het maar goed heb.'

De ernst van de situatie in de mens had mij wakker geschud uit die onverschillige houding en ik was op reis gegaan. Onderweg had ik Maagcel en Levercel gesproken en ik had op die manier een eerste indruk gekregen van wat er in de mens gaande was. Het was mij opgevallen dat de meeste cellen zich ongelukkig voelden en dat ze hun opdracht voor een belangrijk deel vergeten waren. De cellen voelden veel leger dan vroeger. Toch deed vrijwel iedereen alsof er niets aan de hand was.

Ik had verder ontdekt dat de problemen van de mens zich in de prostaat hadden opgestapeld. Het was alsof Prostaatcel zich de problemen van de mens aantrok en

eronder bezweek. Prostaatcel had mij aangekeken met een van pijn vertrokken gezicht en ik had de indruk dat hij wel anders *wilde*, maar gewoon niet anders *kon*. Ik rilde bij die herinnering.

De mens en Witjas wilden de prostaat hard straffen, terwijl ik juist het gevoel had dat hij respect verdiende en hulp nodig had. Maar hóe moest ik hem dan helpen? Hij was totaal niet aanspreekbaar en had mij onverstoorbaar de ene na de andere lege cel in mijn gezicht gespuwd!

Toen mijn taak mij tegen een lege cel had aangeduwd, was ik heel bang geworden. Ik was als een gek tegen de cel gaan vechten, maar had geen enkele grip op hem kunnen krijgen. Het was alsof ik mijn krachten in het vechten *tegen* de lege cel had verloren. Ik vond dat ik als immuuncel pijnlijk had gefaald en was enorm teleurgesteld. Door mijn pijn heen fluisterde Stem:

Bondgenoot, ik houd van jou.

Stem klonk opnieuw heel liefdevol. Ik begon zachtjes te huilen. De spanning van de afgelopen tijd zocht een uitweg. Ik had me zo verantwoordelijk voor de mens gevoeld. Alsof het leven van de mens alleen op mijn schouders rustte! Wat was het goed om Stem te horen. Ik wilde dat ik ook zo liefdevol tegen mezelf kon spreken. Wat zou het een steun zijn als ik dat kon. Voorzichtig probeerde ik het: 'Ik houd van mezelf.' Ik begon er nog harder door te snikken. Ik kon me niet langer groot houden. De pijn van jaren kwam naar buiten.

Hoofdstuk 5. Medicijn

Witjas had Medicijn gegeven. Medicijn doordrong het hele lichaam, precies zoals hij had gezegd, en zaaide overal dood en verderf. Het was veel erger dan verwacht. Iedereen was er kapot van. Het was al zo'n puinhoop in de mens, en nu was het nog erger geworden!

Honderdduizenden cellen van de huid en de slijmvliezen stierven door de werking van Medicijn. De lever raakte helemaal ontregeld en veel prostaatcellen bezweken onder het gezamenlijke juk van de leegte en Medicijn.

De leegte zelf leek gelukkig ook last te hebben van Medicijn. Zijn enorme machinerie was duidelijk van slag. Misschien was Medicijn toch nog ergens goed voor.

Een week later was de orde in de mens redelijk hersteld. Medicijn was verdwenen en de meeste cellen waren van de schrik bekomen. Ik had dag en nacht de huid en de slijmvliezen geholpen bij de afvoer van dode cellen en de opbouw van nieuwe. Ik had me heel ziek gevoeld, maar ik had alles gegeven wat ik in me had. Werkelijk overal in de mens was hulp nodig. Ik ondersteunde en moedigde aan waar ik maar kon. Nog nooit had ik zo vaak 'Liefste, ik houd van jou' gezegd. Die zin echode daardoor voortdurend in mijn wezen. Soms, als ik heel erg moe was, zei ik de zin ook tegen mezelf, maar het leek alsof het gemakkelijker was de zin tegen een ander te zeggen. Wanneer ik zei: 'Ik houd van mezelf', dan geloofde ik dat maar half. Ik hoorde dan als reactie een andere stem in mij die heel

onaardig klonk: 'Ach schiet toch op, stel je niet aan!' en dan wist ik niet meer welke stem ik moest geloven.

Zware beproevingen

Zoals Witjas had voorspeld, keerde Medicijn nog zeven maal terug. Medicijn deelde ongenadig harde klappen uit en de mens kreeg tussendoor nauwelijks de kans om weer op krachten te komen. Zoals gezegd leden vooral de huid en de slijmvliezen onder het aanhoudende geweld. Het slijmvlies van de keel en de darm vormden een waar slagveld. Alle lijken moesten worden afgevoerd door de lever en de nieren. Beide raakten daardoor totaal uitgeput. Door al het overwerk van de lever en de nieren begon de gal te stuwen en raakte de blaas enorm geïrriteerd.

Het hoofd raakte ook in de war. Het was voortdurend aan het piekeren. Aan de ene kant klampte het hoofd zich vast aan de gedachte dat Medicijn hem beter zou kunnen maken, aan de andere kant vond het hoofd Medicijn beangstigend en afstotend. Die twee tegengestelde gedachten waren de hele dag met elkaar in gevecht en maakten het hoofd helemaal murw.

Meer en meer organen leden onder de aanhoudende terreur van Medicijn. Gelukkig had Medicijn ook een vernietigende uitwerking op de machines in de prostaat. Deze werkten weliswaar nog door, maar de vaart was er vrijwel helemaal uit. Dat had een gunstige uitwerking op de rest van de prostaat. Prostaatcel leek er meer lucht door te krijgen en hij was daardoor rustiger dan voorheen. Ik was blij dat het redelijk goed

ging in de prostaat, want ik had momenteel niet de energie om de prostaat te helpen. Medicijn had mij akelig verzwakt en ik voelde me ziek en misselijk.

Alles bij elkaar dreef Medicijn de mens naar het randje van de afgrond. Misschien was de fysieke schade aan de mens nog wel te overzien, maar de geestelijke schade was enorm. Eenzaamheid en een gevoel van 'Wat heeft het allemaal nog voor zin?' waren door de komst van Medicijn schrikbarend toegenomen. De mens voelde zich te zwak om zich te verweren en had eigenlijk geen zin meer om te leven. Die gevoelens waren hem weliswaar niet vreemd, maar ze waren nog nooit zo sterk geweest. De mens zat diep in de put en het kon twee kanten met hem op. Hij kon het opgeven of hij kon op de bodem van de put onvermoede krachten vinden. Ik hoopte dat de mens onvermoede krachten zou vinden. Dat had hij wel verdiend, vond ik.

'Mens, ik houd van jou!'

Hoofdstuk 6. De hebziekte

Uitgeput van alle inspanningen van de laatste weken zat ik in het beenmerg. Ik probeerde uit te rusten en weer op krachten te komen, terwijl ik een boek las dat het hart mij had gegeven. Het hart had veel pijn de laatste tijd en tijdens een pijnaanval had het gezegd: 'Hier Bondgenoot, ik kan het niet langer voor me houden, meer cellen moeten dit boek lezen.'

'Maar waarom geef je het boek aan mij en niet aan een ander?', vroeg ik.

'Ik denk dat jij het boek zult begrijpen Bondgenoot, en dat je het kunt gebruiken in je strijd *met* de leegte.'

Dat laatste had voor mij de doorslag gegeven. Ik had hard hulp nodig in mijn strijd tegen de leegte. Daarom had ik het boek aangenomen en was gauw naar het beenmerg gegaan om het te lezen.

Het boek had de titel *De hebziekte*. Het beschreef een planeet in de kosmos waar wezens van een onbeschrijflijke schoonheid leefden. Deze wezens waren elke dag bezig met 'geven'. Ze lieten het mooiste dat in hen leefde geboren worden en gaven dat dan aan de ander. Hun creativiteit was onuitputtelijk en zij gaven daar voortdurend uitdrukking aan. Dat gaf hen een heel gelukkig en vervuld gevoel.

Ik keek op van mijn boek en staarde voor me uit. Ik had het gevoel dat deze wezens een geheel vormden en dat er daardoor zoveel geluk was op die planeet. Het sprak mij heel erg aan en daarom las ik snel verder.

Op een dag had een van deze wezens iets moois gekregen van een ander. Hij was zo onder de indruk

dat hij dacht: 'Ik kan niet zulke mooie dingen maken, zo goed ben ik niet.' Hij begon aan zijn eigenwaarde te twijfelen. Daardoor durfde hij niet langer trots rond te stappen en aan iedereen iets van zichzelf te geven. In plaats daarvan klampte hij zich vast aan wat hij had gekregen en liet dát zien. 'Kijk eens wat ik heb!', riep hij tegen anderen, in de hoop dat ze hem goed zouden vinden. Op die manier probeerde hij het gevoel te krijgen dat hij erbij hoorde en dat hij meetelde. Zonder dat hij het in de gaten had, had hij zijn aandacht verschoven van *geven* naar *hebben*. Vanaf dat moment kreeg hij een leeg gevoel van binnen. Hij had het gevoel dat hij niet vanuit zichzelf vervuld was, maar dat hij dingen van buiten nodig had. Voor het eerst van zijn leven had hij honger.

Ik had medelijden met hem. Ik vond het heel erg dat hij de weg was kwijtgeraakt en niet in de gaten had hoe dat precies was gebeurd. Ik had wel in dat boek willen kruipen om hem te helpen. Maar wat moest ik dan precies zeggen? Ikzelf had ook wel eens een leeg gevoel. Misschien kon ik mijn eten met hem delen? Dat zou wel een goed gevoel geven, dacht ik zo. Ik sloeg snel de bladzijde om, want ik was heel benieuwd hoe het verhaal verder ging.

Ik las hoe het wezen zich meer en meer aan dingen begon vast te klampen en dat hij daardoor steeds meer honger kreeg. Ik vond het verschrikkelijk om te lezen dat hij op een gegeven moment in de spiegel keek en zag dat hij veranderd was in een dier. De schoonheid van vroeger was helemaal verdwenen. Daarna gebeurde precies datgene waar ik bang voor was: de honger verspreidde zich over de hele planeet en

geleidelijk aan veranderden de wezens in dieren. Vrijwel iedereen verloor zijn oorspronkelijke schoonheid.

Binnen honderd jaar waren de dieren elke dag met eten bezig en begon het voedsel op de planeet op te raken. Ze zochten in alle hoeken en gaten, maar konden vrijwel nergens meer iets eetbaars vinden. Daardoor raakten ze in paniek. Toen had een dier een ander dier opgegeten. De vader van het opgegeten dier was daar heel boos over geworden en had als wraak dát dier weer opgegeten. Zo braken er beestachtige tijden aan. Iedereen at iedereen. 'Oorlog' werd dat genoemd. Na verloop van tijd begonnen de beesten eraan te wennen dat het oorlog was en dat je elkaar opat. Iedereen was vergeten dat hij vroeger een onbeschrijflijk mooi wezen was geweest.

Ik rilde... het ene beest at het andere beest op en gaf dat openlijk toe? Op de hele planeet wist iedereen dat het gebeurde, maar niemand deed er iets aan? Wat een vreemde toestanden!

In een volgend hoofdstuk werd 'het Westen' beschreven. Het was een gebied dat helemaal ontaard was. Het hele leven was er volledig gericht op hebben en elkaar opeten. Het liefst aten ze in het Westen beesten uit andere gebieden. Het maakte ze niet uit wie of wat ze aten, als ze zelf maar geen honger hadden. Ze aten niet alleen in de vorm van oorlog, maar ook onder het mom van hulp. Het was alsof het Westen zich tegen het leven had gekeerd. Het waren verschrikkelijke toestanden.

Uiteindelijk begonnen beesten die vonden dat alles oneerlijk was verdeeld te protesteren. Hun protesten werden echter bloedig neergeslagen. Toch bleef een aantal zich verzetten. Ze deden dat door anderen op te eten en tegelijkertijd zichzelf op te eten. Het was alsof ze wilden zeggen: 'Het leven heeft voor ons geen enkele waarde meer.' Ze werden terroristen genoemd. Terrorisme werd een groot probleem op de planeet. Overal zag je beesten en overal heerste oorlog en geweld. Niemand wist nog hoe de problemen konden worden opgelost.

Ik snapte niet dat ze op die planeet niet zagen hoe de problemen konden worden opgelost. Het was toch duidelijk dat de problemen waren ontstaan door *hebben*? De oplossing was volgens mij dus *geven*. Snel sloeg ik het volgende hoofdstuk open om te zien of ik gelijk had. De titel van het hoofdstuk was dezelfde als die van het boek, *De hebziekte*.

In het hoofdstuk werd beschreven hoe de planeet er vanuit de kosmos uitzag. Het gebied dat het Westen werd genoemd, was helemaal dik en opgezet. Het leek net een gezwel. De rest van de planeet was sterk vermagerd en uitgeteerd. De arme gebieden probeerden uit alle macht het kleine beetje wat ze hadden te behouden en het gezwel had legers opgericht om te bewaken wat het had. Er werden wapens ingezet om iedereen te doden en op te eten die iets van je wilde afpakken. Er vielen daarbij veel onschuldige slachtoffers. Er kwamen steeds meer legers bij en ook de honger nam almaar toe.

Ik begon te huilen. Er brak iets in mij bij zoveel ellende. Ik begreep nu waarom het hart zoveel pijn had. Het hart trok zich alles toch altijd al zo aan. Maar waarom had het mij dit boek gegeven? Wat moest ik ermee? Het had mij een heel vervelend en hulpeloos gevoel gegeven. Wat had dit boek te maken met mijn strijd tegen de leegte? Wilde het hart mij duidelijk maken dat er in de kosmos een andere wereld bestond waar dezelfde problemen heersten als in de mens? Want ik had in het verhaal een aantal zaken herkend die ik ook in de mens was tegengekomen. Of wilde het hart mij duidelijk maken dat het probleem in de mens *hebben* was? Daar kon ik me ook wel in vinden, want overal waar ik in de mens kwam, was Taak verminderd. En Taak, zo dacht ik, had met *geven* te maken. Je taak was precies dát geven wat jij te geven had. Maar... slikte ik, zou het hart dan bedoelen dat de problemen in het boek hetzelfde waren als de problemen in de mens? Dat zou betekenen dat de cellen van de mens alleen nog maar met *hebben* bezig waren en dat de mens eigenlijk een beest was! Dat kon niet waar zijn, vond ik. Ik wilde naar het hart toe gaan om erover te praten, maar ik voelde me heel moe door het lezen van het boek en viel in slaap.

Gesprek met het hart

Toen ik 's ochtends vroeg wakker werd, ging ik meteen naar het hart. Het was druk aan het werk toen ik arriveerde. Het hart werkte altijd en sliep nooit. 'Goedemorgen hart', begon ik. Ik wist niet zo goed waarmee ik het gesprek moest beginnen.

‘Goedemorgen’, antwoordde het hart met alle liefde die het in zich had.

Dat was typisch het hart, vond ik. Het gaf altijd alle liefde die het in zich had. Zelfs nu de bezuinigingsplannen waren doorgevoerd en het hart minder zuurstof kreeg toebedeeld, werkte het nog dag en nacht voor alle cellen in de mens. Dat kostte het hart wel meer moeite de laatste tijd, want met zo weinig zuurstof was het moeilijk om het werk goed te doen.

‘Ik heb je boek gelezen’, zei ik, terwijl ik nog steeds niet wist waarmee ik precies moest beginnen.

‘Heb je er iets aan gehad Bondgenoot?’, vroeg het hart. Ik zag hoe het hart zich tijdens het praten telkens krachtig samentrok en weer ontspande. Wanneer het zich samentrok, perste het alle liefde die het in zich had de bloedbaan in en wanneer het zich ontspande, stroomde het vol met nieuwe liefde. Het hart gaf alles van zichzelf, elk moment van de dag, bedacht ik. Dat deed mij aan de wezens in het boek denken en daarom vroeg ik:

‘Ben jij gelukkig en vervuld, hart?’

‘Ja Bondgenoot, ik vind het fijn om liefde te geven. Heb jij ook iets wat je fijn vindt om te geven?’

Daar moest ik over nadenken. Of ik iets had wat ik fijn vond om te geven? Wat een moeilijke vraag. Daar had ik nooit zo bij stilgestaan. Ik vond het fijn om dingen te hebben en om televisie te kijken, maar daar was ik de laatste tijd weinig aan toegekomen. De laatste tijd had ik het enorm druk gehad. Het gekke was, nu ik daar bij stilstond, dat ik me de laatste tijd ondanks alles goed had gevoeld.

‘Ik vind het fijn om de mens te helpen’, probeerde ik mijn gedachten onder woorden te brengen. Het hart

luisterde en het leek alsof het gesprek het goed deed. Het pompte met nog meer kracht liefde de mens in. 'Mooi, Bondgenoot, dat doet me goed om te horen', sprak het hart liefdevol. 'Denk er de komende tijd eens over na wat jij precies te geven hebt. Dan kunnen we daar een volgende keer over verder praten.' 'Dankjewel hart, dat ga ik doen', zei ik, terwijl ik me in het hart stortte en met duizelingwekkende vaart de bloedbaan in werd gepompt.

Het gesprek was heel anders verlopen dan ik had verwacht. Ik had over het boek willen praten en over het vervelende gevoel dat ik tijdens het lezen ervan had gekregen. We hadden helemaal niet over het boek gepraat en in plaats van een vervelend gevoel, had ik een goed gevoel overgehouden aan het gesprek. Ik had de liefde van het hart gevoeld, vooral toen ik me in het hart stortte en met zoveel kracht was weggepompt. Liefde was dus niet altijd zachtaardig, liefde kon ook heel sterk zijn. Dat liet het hart mij voelen en die ervaring had mij op een wonderlijke manier gesterkt.

Hoofdstuk 7. Zelfkennis

Ik was weer vlak onder de huid gekropen. De mens had een evaluatiegesprek met Witjas en ik wilde weten wat Witjas te melden had. Hij had net verteld dat uit zijn speciale onderzoeken was gebleken dat de leegte in de prostaat veel kleiner was geworden.

‘Alleen is de leegte in het bot en de lever nauwelijks afgenomen’, vervolgde hij en hij was even stil, alsof hij de mens de kans wilde geven de boodschap te verwerken.

Ik voelde de huid rillen. Het nieuws kwam hard aan. Het was ook niet eerlijk, bedacht ik, de mens was enorm verzwakt en daardoor kwam het slechte nieuws dubbel zo hard aan.

‘De leegte is boosaardiger dan verwacht’, legde Witjas uit. ‘We zouden Medicijn nog een keer kunnen gebruiken.’

‘Waarom zouden we Medicijn nog een keer gebruiken?’, vroeg de mens geschrokken.

‘Maak je geen zorgen mens’, hoorde ik Witjas zeggen. ‘We zullen een en ander eerst grondig onderzoeken voordat we iets doen. In de tussentijd kun je bijkomen.’ Dat laatste klonk mij als muziek in de oren. Het was hard nodig dat de mens de tijd kreeg om bij te komen. Er was veel werk te doen om de schade die Medicijn had aangericht te herstellen. Daarnaast had ik zelf ook tijd nodig om weer op krachten te komen. Ik was blij dat Witjas de mens even met rust liet. Ik had genoeg gehoord en ging weer op pad.

Terwijl ik door de bloedbaan stroomde, dacht ik aan mijn laatste ontmoeting met de leegte. Ik was heel bang

geworden en uit angst was ik tegen de leegte gaan vechten. Dat had niets uitgehaald. Ik had het gevoel dat ik in het vechten *tegen* de leegte gefaald had. Door *tegen* de leegte te vechten bleef ik *buiten* de leegte. Misschien moest ik me juist met de leegte verbinden.

Herken je broeders en je zusters,

had Stem tegen mij gezegd. Ik griezelde bij de gedachte. In Prostaatcel had ik mezelf herkend, maar in de leegte? Het duizelde me. De vragen spookten door mijn hoofd. Toen Witjas de prostaat hard wilde aanpakken, had ik getwijfeld. Prostaatcel had al jaren pijn en zat er helemaal doorheen. Ik had niet het idee dat hij gebaat was bij een harde aanpak. Het leek mij juist beter om hem te helpen. Maar gold dat ook voor de lege cellen? Moest ik de lege cellen helpen?!

Op het eerste gezicht leken de lege cellen asociale cellen die er met de pet naar gooiden. Het leek logisch om ze hard te willen straffen voor hun gedrag. Als je echter de moeite nam om beter te kijken, zag je dat de lege cellen eigenlijk gewone prostaatcellen waren die enorm leden onder het gebrek aan levensgeluk in de mens. Ze trokken zich de problemen in de mens juist meer aan dan welke andere cel ook en raakten er helemaal van in de war. Moest je ze nu doden of moest je ze juist helpen? Ik had de neiging om begrip voor ze op te brengen en ze te helpen, maar ik wist niet zeker wat het beste was. Ik besloot de leegte binnen te gaan en dit te onderzoeken.

Toen ik de prostaat binnenging, zag ik dat Prostaatcel leed zoals voorheen en dat de lege cellen aardig waren

hersteld van de remmende werking van Medicijn. De lege cellen werkten alsof ze een achterstand in te halen hadden en hun gezichten stonden grijs en uitdrukkingloos.

‘Hallo lege cel’, groette ik de eerste lege cel die ik tegenkwam, maar hij hoorde of zag mij niet. Ik ging nog een beetje dichterbij hem toe en op het moment dat onze celwanden elkaar aanraakten, nam mijn opdracht het van mij over. Ik voelde geen enkele angst meer en ik wist precies wat ik moest doen. Mijn celoppervlak stulpte uit en langzaam maar zeker omsloot ik de cel. Ik begon hem op te eten, net zoals ik dat met een bacterie deed om hem te ontbinden en zijn celmateriaal te hergebruiken in de stofwisseling van de mens. Er gebeurde echter iets onverwachts. Op het moment dat ik de cel in mij opnam, vloeiden de leegte, de pijn en de teleurstellingen van de cel in mij over en ze voelden precies zoals mijn eigen pijn, strijd en teleurstellingen. Ik voelde ook hoezeer de lege cel zich het gebrek aan levensgeluk in de mens had aangetrokken en dat hij eronder dreigde te bezwijken. Ik werd door medeleven overmand. Het was alsof de noodkreet van de lege cel mijn hart openscheurde.

‘Dankjewel lege cel, voor je liefde, je strijd en je kreet om hulp’, fluisterde ik. Het ‘Liefste, ik houd van jou’ doortrilde mij en de cellen om mij heen. Ik voelde een enorme kracht in me opkomen en voor het eerst van mijn leven *wist* ik dat de mens Liefde is.

De volle draagwijdte

Ik had vanwege de intensiteit van mijn ervaring niet door wat er tegelijkertijd in de rest van de mens

gebeurde. Op het moment dat ik me in de lege cel herkende en door medeleven werd overmand, veranderde er iets in de hele mens. Het was alsof alle cellen meer bereid waren over hun leegte en gebrek aan levensgeluk te praten en deze zaken niet langer voor elkaar wilden verstoppen. Het 'Als ik het maar goed heb' maakte plaats voor een oprecht 'Hoe gaat het met jou?' De cellen van de mens wilden elkaar weer helpen. En terwijl ik mijn angst overwon en mijn taak uitvoerde, werden alle cellen zich meer bewust van hun taak. Het was alsof iedereen weer beter wist waarvoor hij leefde en zich afvroeg wat hij voor de ander kon betekenen. De vloek die de mens gevangen had gehouden, werd verbroken.

En nog iets... zonder dat iemand het op dat moment in de gaten had, kwam Grote Wijsheid terug in de mens. Vanuit de kosmos kon je het zien: de mens begon weer een beetje te stralen! Toch was er nog een lange weg te gaan...

*'Ik voelde een enorme kracht in
me opkomen en voor het eerst van
mijn leven wist ik dat de mens
Liefde is'*

Hoofdstuk 8. Verantwoording

Boodschapper had mij verteld dat de leegte in het bot pijn veroorzaakte en dat de pijn steeds erger werd. Ik had nog niet in het bot gekeken. Gek eigenlijk, omdat het beenmerg in het bot zit en ik dus vaak in de buurt was. Ik had het de laatste tijd gewoon te druk gehad. Toen ik in het bot aankwam, herkende ik de leegte direct. Net als in de prostaat stonden er in het bot overal machines die in razend tempo lege cellen produceerden. Er was onvoldoende ruimte voor alle productie en daarom zette de leegte, waar dat zo uitkwam, het bot aan de kant. Het bot vond dat niet leuk, maar kon zich kennelijk niet tegen de leegte verweren. Ik was geschokt. De leegte gedroeg zich echt asociaal.

‘Hé leegte!’, riep ik boven het lawaai van de machines uit, maar of de leegte hoorde me niet, of hij had het te druk met de productie van nieuwe cellen om mij antwoord te geven.

Doordat het bot aan de kant werd gedrukt en de zenuwen in het bot werden bekneld, hadden ze allebei veel pijn. Ik wist dat het bot staat voor de eeuwigheid en dat de eeuwigheid te maken heeft met de diepste normen en waarden van de mens. Het bot zat in de knel, dus moesten de diepste waarden van de mens in de knel zitten. Dat veroorzaakte dus die diepe pijn.

‘Dat klopt’, hoorde ik Botcel achter mij fluisteren, ‘Dat is al jaren zo. De mens is zijn diepste normen en waarden kwijt en dat doet heel veel pijn. Toch hoopten we dat niemand het ooit zou ontdekken.’

Dat is toch weer vreemd, dacht ik, werkelijk overal in de mens kom ik dezelfde problemen tegen. Overal is

Taak verminderd en overal hebben cellen pijn en voelen ze zich ongelukkig. In plaats van daar met elkaar over te praten, probeert iedereen het voor de ander geheim te houden. In de prostaat is dat het duidelijkst zichtbaar, maar overal elders in de mens is het eigenlijk niet anders.

De nadruk in de mens lag mij dus te veel op de prostaat. Medicijn zou de slechte cellen daar wel kapotmaken en dan was alles weer in orde, tenminste dat suggereerde Witjas en de mens geloofde hem maar al te graag.

Ik had echter de indruk dat het werkelijke probleem van de mens zich niet in de prostaat bevond, maar dat het het gemis aan Taak van *alle* cellen was. Overal waar ik in de mens kwam, zag ik dezelfde problemen:

Maagcel, Levercel, Botcel, ikzelf – ieder van ons was voor groot deel zijn bezieling kwijtgeraakt. Ik had het gevoel dat de mens zich vanbinnen teleurgesteld en ongelukkig voelde en in de tussentijd voor de buitenwereld mooi weer speelde, en deed alsof er niets aan de hand was. En om de aandacht van zichzelf af te leiden, gaf de mens uitgerekend Prostaatcel, die zich de problemen het meeste aantrok, de schuld van alles.

Ik vond dat de mens naar zichzelf moest kijken en niet anderen de schuld moest geven van zijn ongeluk. Ik vond dat de mens de verantwoordelijkheid moest nemen om zichzelf weer op de rails te zetten. Ik wilde in ieder geval alles doen wat binnen mijn vermogen lag om daarbij te helpen. Het was me duidelijk dat er grote problemen waren, maar het leven was wat mij betreft nog lang niet voorbij. Ik ging er alles aan doen om het leven voor de mens nieuwe inhoud te geven. Ik ging

elke dag aangrijpen om de cellen te helpen hun vervulling terug te vinden.

Of Geneeskunde daar uiteindelijk bij kon helpen? Ik wist het niet. Tot nu toe had het de mens in ieder geval niet gebroken en het had de lege cellen in de prostaat en het bot redelijk in toom gehouden. Toch had ik het gevoel dat Geneeskunde de mens uiteindelijk niet beter kon maken. Dat moest de mens zelf doen. De mens moest gaan staan voor wat werkelijk belangrijk voor hem was en dat met anderen delen. De mens moest zijn taak op zich nemen en ik *wist* dat de mens daartoe in staat is.

Hoofdstuk 9. Kracht

Ik duikelde met duizelingwekkende snelheid door de bloedbaan op weg naar de prostaat.

‘Hé Bondgenoot!’ Het was het hart dat mij aansprak.

‘Hoe gaat het...’, sprak het hart, terwijl het zich ontspande en bloed aanzoog, ‘... met jou?’ Terwijl het deze laatste woorden sprak, trok het zich nogmaals samen en spoot liefde de bloedbaan in.

‘Het gaat goed, hart’, antwoordde ik opgewekt. Ik voelde me weer bezield de laatste tijd.

‘Fijn, Bondgenoot, dat doet me heel goed om te horen’, sprak het hart en het pompte met nog meer kracht liefde de bloedbaan in. Het was alsof het hart gevoed werd door het levensgeluk van de cellen in de mens. Als één cel gelukkig was, dan was het hart ook gelukkig. Als meerdere cellen gelukkig waren, dan stroomde het over van liefdevolle kracht en pompte het die kracht de mens in.

‘Ik ben op weg naar de prostaat’, vervolgde ik.

‘Prostaatcel is de weg kwijt en ik wil hem helpen zijn opdracht terug te vinden.’

‘Ik houd van jou Bondgenoot’, juichte het hart en het drukte mij bijna helemaal plat. Het vervolgde met ‘Je bent zo mooi’, terwijl het me lanceerde en me met enorme kracht wegschoot in de richting van de prostaat.

Ik voelde opnieuw hoe enorm sterk het hart was. Ik had maar enkele seconden met het hart gesproken, maar ik voelde me helemaal verfrist en vol liefde. Dat kwam door de manier waarop het sprak: niet met woorden, maar met daden! Het gaf alles wat het in zich had.

Doordat het hart zo onvoorwaardelijk zichzelf was, ervoer ik ook een dieper contact met mezelf. En terwijl ik door het hart werd weggepompt, voelde ik wat mijn opdracht was. Ik beschermde de mens tegen onrecht en, belangrijker nog, ik inspireerde de mens om zinvol te leven en bij te dragen aan het geheel. Dat lag in mijn kern besloten. Ik was daarvoor geboren. Ik kon niet anders dan de mens helpen zichzelf volledig te ontplooien. Ik hield zielsveel van de mens.

Eenmaal in de prostaat aangekomen, bleek het voor mij nog niet zo gemakkelijk mijn eigen kracht te blijven voelen zonder het directe contact met het hart. Ik stond bekend als een lieve en aardige cel. Ik probeerde het anderen altijd naar de zin te maken. Hoewel ik daarvoor van anderen veel waardering kreeg, had ik de laatste dagen gemerkt dat de leegte totaal niet onder de indruk was van deze softe houding. De leegte deed net alsof ik niet bestond en werkte onverstoorbaar door. Toen mijn zoveelste poging om een lege cel te overmeesteren mislukte, riep Stem mij toe:

*Je bent te lief, Bondgenoot,
wees sterk als het hart!*

Ik hoorde kracht, passie en liefde in Stem. Toen ik aan de kracht van het hart dacht, gleed mijn jasje van altijd maar aardig doen voor een moment van mij af en nam Taak het over. Mijn celoppervlak stulpte daadkrachtig uit om de lege cel aan te vallen. Ik schrok van de 'vierkante', bijna botte manier waarop mijn taak aan het werk ging.

Taak maakte duidelijk een krachtige vuist voor het leven. Wat een verschil met mijn normale softe manier van doen!

Ik dacht terug aan mijn pijnlijke strijd van vroeger. Er was toen iets in mij geknakt en ik was onzeker over mezelf geworden. Sindsdien deed ik erg mijn best om door anderen aardig gevonden te worden. Ik voelde hoezeer ik de kracht van mijn taak verloren had. Ik deed wel erg mijn best, maar ik durfde niet echt een vuist voor het leven te maken. Wat vermoeiend! Hoe zinloos!

Door al mijn gepieker dreigde ik de grip die ik juist op de situatie had gekregen alweer te verliezen. Stem schoot me te hulp en riep:

Kom op Bondgenoot, je kunt het!

Stem gaf mij het gevoel dat hij mij helemaal begreep. Het was alsof Stem begrip had voor mijn onvermogen, maar er tegelijkertijd geen genoegen mee nam. Hij wist dat ik veel meer in mijn mars had en dat ik veel meer kon dan alleen maar lief en aardig zijn tegen iedereen. Stem sprak mijn onoverwinnelijke kracht aan.

Door zijn aanmoediging besloot ik het niet op te geven en mijn strijd met de lege cel voort te zetten, niet soft, maar sterk.

Daadkrachtig nam ik de cel in me op. Tijdens de vertering voelde ik pijn en teleurstelling, maar ik kon niet met zekerheid zeggen of deze pijn en teleurstelling van de lege cel waren of van mijzelf. Het voelde alsof de lege cel een broer van mij was, of een zus misschien. Ik vocht niet tegen de cel, ik vocht *vóór* de mens! Het:

'Liefste, ik houd van jou!'

ECHODE als een herinnering aan alle cellen door de mens en ik voelde een enorme kracht in mijn wezen. Diep vanbinnen *wist* ik dat de mens Liefde is. Dankbaarheid welde in mij op en ik voelde dat ik geholpen werd door een kracht groter dan mijzelf.

De volgende morgen echter trok ik zonder dat ik het in de gaten had mijn jasje van het iedereen naar de zin maken weer aan. Met dat jasje aan ging ik naar de prostaat om voor de mens te vechten. Maar de leegte negeerde mij weer en spuwde mij minachtend de ene na de andere cel in mijn gezicht. Ik voelde me klein en slap en de leegte leek enorm groot en sterk. Ik werd overweldigd door gevoelens van hulpeloosheid en begon uit angst weer te vechten *tegen* de leegte. Toen galmde Stem als een kerkklok door de mens:

STOP! STOP! STOP!

Ik was er totaal beduusd van. Nog niet eerder had Stem op die manier geklonken. Het was alsof Stem met het 'STOP!' een muur voor mij optrok, een muur waar ik onmogelijk omheen, overheen of doorheen kon.

Voor een moment was het alsof ik altijd al het gevoel had gehad dat ik ergens niet tegenop kon. Alsof al mijn inspanningen er niet echt toe deden en alles wat ik deed eigenlijk zinloos was. Die muur stond er als een symbool van mijn onmacht en van al mijn teleurstellingen. De andere kant van de muur zou ik nooit bereiken. Ik voelde dat ik het diep vanbinnen

lang geleden al had opgegeven. Voor de buitenwereld ging ik nog wel door en deed ik alsof er niets aan de hand was, maar als ik eerlijk was, hoefde het niet meer voor mij.

Ik zakte als een zielig hoopje ellende in elkaar. Stem kwam naast mij zitten en zei:

Haal maar diep adem Bondgenoot.

Hij sloeg zijn arm om mij heen:

Haal diep adem en richt al je aandacht op het hart... adem de liefdevolle kracht van het hart in en laat die kracht je helemaal vullen.

Ik begon heel hard te huilen, want ik voelde geen vertrouwen in Kracht of Liefde. Ik herkende Kracht en Liefde wel in het hart, maar voor mezelf durfde ik er niet in te geloven. Ik snikte en snikte. Stem drukte mij helemaal tegen zich aan en herhaalde almaar:

Lieve Bondgenoot, jij bent mooi, geloof in jezelf.

En ook,

Ik houd van jou.

Aan de ene kant wilde ik al dat liefs niet horen en vond ik het grote onzin, aan de andere kant merkte ik dat ik ernaar hunkerde en dat de lieve woorden van Stem mij

juist heel goed deden. Uiteindelijk werd ik rustig. Het ademen deed mij goed en ik voelde nieuwe levenskracht.

Kracht

Toen ik weer rustig was, stuurde Stem mij naar het beenmerg. Hij zei:

Schrijf in je dagboek over je teleurstellingen en telkens wanneer je je tijdens het schrijven hulpeloos voelt, moet je je aandacht op het hart richten.

Hij voegde er nog aan toe:

*Schrijf geregeld tien keer onder elkaar:
Lieve Bondgenoot, jij bent mooi, geloof in jezelf.*

Ik vond het maar een rare opdracht, maar ik was nog zo beduusd van alles wat ik had meegemaakt, dat ik Stem niet tegensprak. Bovendien moest ik eerlijk toegeven dat hij mij tot nu toe telkens goed advies had gegeven en mij ook deze keer weer reuze had geholpen. Daarom ging ik naar het beenmerg en volgde Stem's advies op.

Het schrijven in mijn dagboek en de adem oefeningen sterkten mij op een wonderlijke manier. Ik kreeg zelfs weer zin om naar de leegte te gaan, maar Stem weerhield mij daarvan. Hij zei:

Ga eerst naar Longcel, hij heeft een belangrijke les voor je.

Ademhalen

Daarom ging ik op weg naar Longcel. Onderweg duikelde ik door het hart. Het hart drukte mij eerst bijna helemaal plat en spoot mij vervolgens met nog meer kracht dan voorheen de bloedbaan in. Het gaf me een heel gelukkig gevoel. Ik had het gevoel dat het hart heel veel van mij hield. Door al mijn oefeningen was de liefdevolle kracht van het hart mij heel vertrouwd geworden.

In de longen verminderde mijn snelheid enorm. 'Hallo Bondgenoot', hoorde ik Longcel zeggen. 'Hoe gaat het ermee? Ik hoorde dat jij goed werk doet voor de mens.'

Ik kleurde rood. Het was fijn om te horen dat Longcel een goede indruk van mij had, maar zelf had ik even geen al te hoge pet op van mezelf. Mijn laatste ontmoeting met de leegte had mij flink op mijn plaats gezet.

'Dank je Longcel, ik doe mijn best. Ik ben aan het oefenen me de kracht van het hart eigen te maken, zodat ik de mens kan helpen in zijn strijd met de leegte. Stem zei dat jij mij kon helpen. Heb jij een tip voor mij?' 'Jawel Bondgenoot', sprak Longcel. 'Door op de juiste manier te ademen kun jij je wel tien keer zo sterk voelen.' Hij deed het meteen voor. Hij ademde diep uit en gooide alle rommel die in het bloed zat de lucht in.

Daarna ademde hij diep in en vulde zich met levenskracht, waardoor hij zich helemaal opgeladen voelde. Ik voelde hoe Longcel wel tien keer zo sterk werd. Het was heel indrukwekkend. Hoe deed hij dat? 'Hoe doe je dat?', vroeg ik verbaasd.

Longcel glom van trots. Hij was blij dat iemand onder de indruk was van zijn taak. Hij ontdeed de mens van afval en schonk hem levengevend zuurstof, waardoor hij zich weer helemaal opgeladen voelde.

'Luister, Bondgenoot: het is belangrijk dat je eerst goed uitademt en dan pas begint met inademen. Eerst moet namelijk alle rommel eruit, daarna kan er pas iets nieuws in, snap je?'

'Ja', zei ik, want dat leek mij logisch: je moest eerst diep uitademen, daarna kon er lekker veel verse lucht naar binnen. Longcel kon zichzelf dus opladen – maar hoe deed hij dit eigenlijk? Het leek wel of hij mijn gedachten kon lezen, want hij vervolgde:

'Om je volledig te verzadigen met levenskracht is het niet belangrijk dat je heel diep ademt. Het gaat om *hoe* je ademt. Kijk, ik zal het voordoen.' Eerst ademde hij weer helemaal uit. Ik zag duidelijk hoe al het verzamelde afval uit de mens in de lucht verdween. Vervolgens ademde Longcel langzaam in en verzadigde zich totaal met levenskracht. Ik kon bijna voelen hoe hij dat deed. Het was alsof hij zich voorstelde dat hij leven inademde en dat dit *voorstellen* het geheim was. 'Je begrijpt het!', riep Longcel enthousiast. 'Ik stel me tijdens het inademen voor dat ik mezelf totaal met leven vul.'

Ik herinnerde me wat Stem had gezegd toen ik niet tegen de leegte op kon.

*Adem de liefdevolle kracht van het hart in en
laat die kracht je helemaal vullen*

Stem kende het geheim dus ook!

‘Dat klopt’, vulde Longcel aan, alsof hij mijn gedachten hoorde. ‘Je kunt van alles inademen. Je kunt je bijvoorbeeld voorstellen dat je kracht inademt, of liefde, of vrede, of wat je maar wilt.’

Ik werd helemaal enthousiast. Dus door op de juiste manier te ademen kon ik nieuwe kracht opdoen. Dit vergrootte mijn kans om van de leegte te winnen en de mens te helpen. Ik wilde direct naar de leegte toe gaan om voor de mens te vechten.

‘Hohoho Bondgenoot’, riep Longcel mij tot de orde. ‘Je moet eerst oefenen. Ga naar het beenmerg en oefen deze manier van ademen. Adem diep uit en adem kracht, liefde en vrede in. Oefen totdat je jezelf onder alle omstandigheden sterk kunt maken.’

Oefenen

Ik oefende weken achtereen en dat veranderde mij ingrijpend. Ik werd rustiger en voelde meer zelfvertrouwen. Soms schonk ik mezelf tijdens het oefenen zoveel levengevende zuurstof dat ik tintelde van de energie en me helemaal opgeladen voelde. Ik ademde kracht, licht, liefde en vrede. Het fijnste vond ik het om Grote Wijsheid te ademen. Als ik Grote Wijsheid ademde, ontving ik precies dat wat ik nodig had. Ik had het gevoel dat de veranderingen in mij ook de mens veranderden. Het was alsof de mens ook sterker werd en meer vertrouwen kreeg.

Taak

Toen ik naar eigen keuze bepaalde eigenschappen kon inademen, vroeg Stem mij om terug te denken aan het moment waarop Taak mijn werk had overgenomen. Stem zei letterlijk:

Beleef dat moment alsof het nu weer gebeurt.

In eerste instantie begreep ik niet wat hij bedoelde, maar toen ik me ontspande, rustig ademhaalde en aan het moment terugdacht waarop Taak mij had overgenomen, was het alsof hetzelfde weer gebeurde. Stem had mij vervolgens telkens weer aan Taak laten terugdenken totdat ik hem bewust kon oproepen. Ik ontdekte dat Taak direct kwam als ik hem belangrijk vond. Wanneer ik niets liever wilde dan Taak uitvoeren en voor de mens opkomen, dan was hij er ook meteen!

Door al het oefenen kon ik steeds beter voor Taak en Kracht kiezen. Het was alsof ik ze kon pakken wanneer ik dat maar wilde. Het voelde alsof ik me Taak en Kracht had eigengemaakt. Het gebeurde nog wel dat ik terugdacht aan mijn pijn en teleurstellingen. Ook overvielen mij nog geregeld gevoelens van hulpeloosheid en had ik de neiging om voor de buitenwereld te doen alsof er niets aan de hand was, maar de laatste tijd ging ik deze gevoelens niet meer uit de weg.

Ik voelde me groter en sterker dan mijn pijn, mijn wanhoop of mijn 'lieve houding'. Wanneer ik ervoor

koos, laadde ik me helemaal op en kon ik iedereen die de mens bedreigde vermorzelen. Ik voelde me sterk als staal en ik had het rotsvaste vertrouwen dat ik van de leegte kon winnen.

Hoofdstuk 10. Inwijding

Ik ben trots op je,

zei Stem tegen mij. Hij had mij meegenomen naar de thymus, een heel speciale plaats in de mens waar immuuncellen een belangrijk deel van hun opleiding krijgen. Ook de verbinding met Grote Wijsheid is op deze plek heel krachtig.

*Luister goed Bondgenoot, dit is de sleutel
tot je overwinning,*

vervolgde Stem, terwijl hij mij een kroon opzette. De kroon was van puur goud en bezet met prachtige diamanten. Ik had nog nooit zoiets moois gezien. Op het moment dat Stem mij kroonde, voelde ik een elektrische stroom door me heen gaan. Het was alsof mijn hele cel zich oprichtte en straalde van innerlijke trots en waardigheid.

Ik voelde me een ridder van het Licht, en Grote Wijsheid was overal in en om mij heen. Ik voelde me vredig, maar bovenal voelde ik een enorme kracht en bezieling. Ik wist dat elke cel een taak had en dat alle taken samen de grootsheid van de mens vormden. Alle taken samen waren Grote Wijsheid. Ik hapte naar adem bij de diepte van dat gevoel.

*Het is een grote eer Bondgenoot, om deze kroon
te dragen. Jij hebt die eer verdiend. Je hebt de*

*teleurstellingen en de pijn in je leven omgebogen
in het voordeel van de mens.*

Ik probeerde mijn emoties in bedwang te houden, maar het lukte mij niet. Ik begon te huilen. Het was alsof op deze speciale plaats in de mens verleden, heden en toekomst samenkwamen. Het was alsof de pijn uit het verleden zich mengde met het geluk van de toekomst en dat deze twee samen als tranen het nu instroomden. Ik voelde een diep begrip voor de mens en ik wilde nog maar één ding: ik wilde leven voor de ander. Ik wilde elke cel in de mens helpen en ook elke cel daarbuiten. Ik stond op en ging op pad.

Ik houd van jou, je bent zo mooi,

sprak Stem nog.

*Weet dat deze kroon voor de meeste cellen nog
niet zichtbaar is en dat de kracht die bij deze
kroon hoort elders in de mens minder sterk
voelt. Het is jouw opdracht deze kroon
zichtbaar te maken voor alle cellen van de mens.
Veel succes Bondgenoot!*

Mijn tranen vermengden zich met het lymfevocht en het bloed terwijl ik op weg ging om de cellen van de mens bij te staan.

In de weken daarna heb ik Taak talloze keren opgeroepen en even zoveel keren heeft hij mij naar de

leegte toegetrokken. Mijn celoppervlak stulpte keer op keer uit om zich met de lege cellen te verbinden. Ik nam honderden lege cellen in me op en in elke cel herkende ik mezelf. Het was alsof mijn eigen pijn en teleurstellingen in de lege cellen lagen opgestapeld. Met elke cel die ik in me opnam, nam mijn eigen pijn een beetje af en nam mijn liefde toe. Nu ik de moed had om de lege cellen recht in de ogen te zien, begon de muur in mijn leven af te brokkelen, en was het alsof ik meer lucht kreeg en ook meer zin om te leven.

Ik ging steeds bewuster te werk: ik laadde me met levenskracht, vertienvoudigde mijn kracht en riep Taak op. Bewust koos ik om uit te stulpen en me één te maken. Zonder compromissen, sterk als staal en voor het welzijn van de mens nam ik de lege cellen in me op en recyclede ze in de kringloop van het leven. Steeds meer kreeg ik het gevoel dat ik niet langer *tegen* de dood vocht, maar *vóór* het leven koos.

Toch was er nog een probleem. De leegte was namelijk groot en bleef in hoog tempo nieuwe cellen produceren. Ik kon daar in mijn eentje niet tegenop. Daarom wilde ik samen met alle andere immuuncellen een offensief starten om op die manier een definitieve doorbraak voor de mens te bewerkstelligen. Ik wist echter dat de immuuncellen verdeeld waren over hun taak en dat een aantal van hen niets met de leegte te maken wilden hebben. Toch voelde ik dat ik voldoende kracht en ervaring had opgedaan om de immuuncellen te inspireren samen voor de mens te vechten.

Hoofdstuk 11. Leiderschap

Ik riep de immuuncellen bij elkaar. Ze wilden niet allemaal komen, maar er waren er tienduizenden die aan mijn oproep gehoor gaven. Het was een geroezemoes van jewelste. Er werd over van alles en nog wat gepraat. Sommige immuuncellen waren beschadigd door de werking van Medicijn. Zij zaten mistroostig voor zich uit te staren. Andere cellen spraken op een veroordelende manier over de leegte. De meningen gingen over en weer:

‘Het is toch ongehoord dat de prostaat zich zo boosaardig opstelt.’

‘De prostaat moet gestraft worden, maar hoe en door wie?’

‘Ik ga er niet kijken hoor’, sprak een immuuncel. ‘Het is niet mijn probleem.’

Weer anderen waren in de prostaat en bij de leegte gaan kijken en sommigen hadden mij lege cellen zien recyclen. Dat had iets in hen wakker gemaakt. Een paar immuuncellen hadden zelfs geprobeerd mij na te doen en dat was heel aardig gelukt.

‘Beste vrienden’, opende ik de bijeenkomst, ‘mag ik jullie aandacht?’

Het werd stil, alsof iedereen voelde dat ik iets belangrijks te vertellen had. Ik straalde sowieso iets uit, de laatste tijd. Ik was groter en sterker geworden.

‘De leegte in de prostaat is niet het probleem’, vervolgde ik. ‘De leegte zit overal.’

Die mededeling veroorzaakte grote verwarring.

Iedereen begon met iedereen te praten.

‘De leegte in de prostaat is niet het probleem?’

‘Hoe komt hij daarbij?’

‘Iedereen weet toch dat de leegte in de prostaat zit!’

‘Witjas heeft gezegd dat de leegte in de prostaat zit en Witjas kan het weten.’

Het duurde lang voordat het weer een beetje rustig werd. Een oude immuuncel stond op en nam het woord.

‘Wat bedoel je daarmee, Bondgenoot? Iedereen weet toch dat de leegte in de prostaat zit?’

Iedereen keek nu naar mij, benieuwd wat ik daarop te zeggen had.

‘Beste immuuncellen,’ antwoordde ik, ‘het klopt dat de meeste cellen denken dat de leegte in de prostaat zit en het klopt ook dat Witjas dat bevestigt. Toch moet ik jullie eerlijk zeggen dat ik overal in de mens dezelfde problemen tegenkom. Is het jullie niet opgevallen dat alle cellen in meer of mindere mate de weg kwijt zijn en zich ongelukkig voelen? Prostaatcel is de weg misschien meer kwijt dan de anderen, maar iedereen lijdt onder een gemis aan Taak’. Terwijl ik sprak moest ik aan het boek denken dat het hart mij had gegeven. De cellen van de mens leken op de wezens in het boek. Eigenlijk waren de cellen van de mens ook onbeschrijflijk mooie wezens. Ik voelde een diepe pijnscheut bij die gedachte. Die pijn was hoorbaar in mijn stem toen ik nog toevoegde: ‘Toch probeert iedereen zijn ongeluk voor de ander verborgen te houden en te doen alsof er niets aan de hand is.’ Enkele immuuncellen reageerden boos op wat ik had gezegd en riepen verwijten.

‘Bondgenoot probeert de cellen van de mens te misleiden.’

‘Hij denkt dat hij meer weet dan Witjas.’

‘De prostaat moet worden gestraft!’

Toch waren er ook immuuncellen die herkenden wat ik had gezegd en die onder de indruk waren van mijn woorden. Een van hen stond op en sprak:

‘Beste broeders, het raakt me wat Bondgenoot zegt. Het gaat niet slecht met mij, maar toch voel ik al langere tijd een bepaalde leegte in mijn leven. Ik ben niet bezielde zoals ik dat vroeger was. Ik wil de mens graag helpen, maar ik weet niet waar ik moet beginnen. Het is alsof ik moe ben en de kracht mij ontbreekt.’ Zijn stem werd steeds zachter. Zijn laatste woorden waren nauwelijks hoorbaar. Het was alsof hij zich schaamde voor zijn bekentenis.

Een andere cel stond op.

‘Ik ben meerdere keren naar de leegte geweest en heb gezien dat Prostaatcel niet slecht is. Prostaatcel doet juist heel erg zijn best.’

De ene na de andere cel stond op en bekende zijn gevoel. Toch was er nog geen eenheid onder de cellen. Dat gevoel van eenheid ontstond toen een van de immuuncellen die eerst boos en verontwaardigd was geweest, opstond en het woord nam. Zijn stem klonk schor en hij keek naar de grond terwijl hij sprak:

‘Ik heb pijn, Bondgenoot, help me.’

De eenvoud van zijn bekentenis en zijn vraag om hulp veranderde iets voor alle immuuncellen. Het was alsof de verbinding tussen de immuuncellen onderling en van de immuuncellen met de mens sterker werd. Een rilling ging door mij heen.

‘Dank je voor je eerlijkheid, immuuncel’, zei ik. ‘Het eerste dat we moeten doen, is ons bezinnen op onze taak.’

Alle immuuncellen begonnen met elkaar te praten over hun taak. Als vanzelf ontstond er geleidelijk aan een grote cirkel waarin iedere cel naar de ander luisterde. Al pratend realiseerden de immuuncellen zich dat ze een gemeenschappelijke taak hadden, namelijk om de mens te beschermen. Op een groot vel papier schreven ze al hun ideeën onder elkaar op.

- Immuuncel komt voor de mens op
- Immuuncel reist door de mens op zoek naar onrecht
- Immuuncel beschermt de mens tegen vijanden en indringers
- Immuuncel verwijdt oude en zieke cellen
- Immuuncel verwijdt cellen die hun taak niet meer uitvoeren
- Immuuncel moedigt cellen aan hun werk zo goed mogelijk te doen
- Immuuncel heeft als taak de mens te helpen zich te ontplooien
- Immuuncel creëert een teamgevoel onder de cellen van de mens
- Immuuncel draagt bij aan het geluk van de mens
- Immuuncel houdt Grote Wijsheid in ere

Er was zelfs een cel die het gevoel had dat er nog andere mensen waren in de kosmos, net zulke mensen als de mens, en dat de immuuncellen de mens moesten helpen die andere mensen te helpen. Hij stotterde terwijl hij zijn gedachten onder woorden probeerde te brengen. Zijn gedachten waren echter zo groots dat vrijwel niemand hem begreep en daarom werd zijn idee niet op het lijstje bijgeschreven. Toch was

iedereen enthousiast over alles wat ze hadden ontdekt. Het was een heel mooie lijst geworden. Immuuncel kon trots zijn op zijn taak.

‘Nu moeten we aan het werk’, zei ik. ‘Teveel nadenken is niet goed. We moeten in praktijk brengen wat we weten’, en ik moedigde iedereen aan om naar de prostaat te gaan en te onderzoeken hoe hij zijn taak het beste kon uitvoeren. Er werd afgesproken om de volgende dag weer bij elkaar te komen om van elkaars ervaringen te leren.

‘Praat zoveel mogelijk met Prostaatcel’, voegde ik nog toe, voordat ik de bijeenkomst afrondde met de woorden: ‘Ik houd van jullie, jullie zijn ontzettend mooi.’

De volgende dag

‘Ik ben trots op jullie allen’, opende ik de bijeenkomst.

‘Wat hebben jullie ontdekt?’

‘Prostaatcel is ongelukkig en heeft hulp nodig’, riep een cel.

‘De leegte trekt zich nergens wat van aan en produceert onverstoord de ene na de andere cel’, sprak een ander.

‘Alle cellen die de leegte produceert lijken op hemzelf’, werd er aangevuld.

‘Ja, en die cellen zijn net zo leeg en zinloos als hijzelf.’

‘Toch heb ik het idee dat de leegte het niet slecht bedoelt’, hoorde je ergens in de groep. ‘De leegte is...’, maar de cel die het woord had genomen, werd overstemd door cellen die wél vonden dat de leegte het slecht bedoelde. Er waren een behoorlijk aantal cellen in de leegte door de kou bevangen en het had lang

geduurd eer zij weer bij hun positieven waren gekomen. Zij hadden geen goed woord voor de leegte over. Anderen waren totaal door de leegte aan de kant gedrukt en vonden dat helemaal niet leuk. Nog weer een groep cellen had de leegte gevolgd tot in het bot en de lever, en ontdekt dat de leegte plannen had om ook nog ergens anders in de mens zijn praktijken voort te zetten.

Ik was bijzonder tevreden dat de immuuncellen zo hun best hadden gedaan.

‘Jullie doen goed werk! Ik bewonder jullie moed en durf om naar de lege cellen toe te gaan en te onderzoeken wat er werkelijk in de mens gaande is’, sprak ik trots. ‘Omdat sommigen bang zijn, wil ik jullie vragen om in kleine groepjes door de mens te reizen. Zo kunnen jullie elkaar helpen en is het gemakkelijker om je angsten te overwinnen. Is dat afgesproken?’ Iedereen stemde hiermee in. Een aantal cellen was opgelucht dat ik zo vriendelijk was. Ze waren inderdaad uit angst niet naar de leegte gegaan. Ze waren in het beenmerg gebleven, waar ze werden gekweld door nachtmerries. Ze waren als de dood geweest dat ik hen voor de groep belachelijk zou maken of, erger nog, dat ik hen zou dwingen om naar de leegte toe te gaan. Gelukkig had ik dat niet gedaan. Daarom gingen ze met nieuwe zin en energie op pad. ‘Herken je broeders en je zusters’, riep ik iedereen nog na, waarna ook ik me in het lymfevocht voegde. Ik had het gevoel dat ik naar het hoofd moest gaan.

Hoofdstuk 12. Gedachtekracht

In het hoofd van de mens was een enorme informatiebesturingscentrale gevestigd. Alle informatie uit de mens, plus de informatie die de mens vanuit de kosmos opving, werden er verzameld en verwerkt. Via ingewikkelde elektrische en chemische processen werd er vervolgens op die informatie gereageerd. Het was alsof het hoofd het hele lichaam en een deel van de kosmos in de gaten hield, en de mens bestuurd precies zoals hij dat zelf verkoos. Bij het besturen van de mens werkte het hoofd nauw samen met het hart.

Vroeger was ik geregeld naar het hoofd gegaan om het samenspel van hoofd en hart te bestuderen. Vaak had ik dan een hele middag met open mond naar hen zitten kijken, want wanneer ik hen zag samenwerken, was het alsof ik Grote Wijsheid aan het werk zag. Ik herkende in de samenwerking tussen hoofd en hart dezelfde wijsheid en harmonie die ik ook van Grote Wijsheid kende.

Toen ik de bloedbaan verliet en het hoofd binnenging, zag ik dat er veel was veranderd vergeleken met vroeger. De grootse, vrijgevege gedachtecirkels van toen waren ineengekrompen tot kleine gedachtespinsels die zich voornamelijk bezighielden met zaken als 'ik', 'twijfel', 'zorg' en 'angst'. Deze twijfel- en angstgedachten herhaalden zich voortdurend. Overal zag ik kleinzielige gedachten, en door die gedachten werd de mens op dit moment geregeerd. Het samenspel tussen hoofd en hart was nergens meer te vinden. Ik begreep niet hoe het

allemaal zover had kunnen komen, maar ik zag duidelijk dat de balans tussen hoofd en hart, die zo belangrijk was voor een goede gezondheid, helemaal zoek was.

In het midden van het hoofd zag ik de gedachte opkomen: ik ben bang om dood te gaan. Ik schrok van de sterke invloed die deze gedachte had op wat er in de rest van het lichaam gebeurde! De angstige gedachte vertaalde zich razendsnel in elektrische signalen die langs de zenuwen de mens invlogen. Tegelijkertijd maakte de angst ergens anders in de hersenen zogenaamde hormonen aan, die via het bloed in nog geen dertig seconden door de hele mens werden gepompt. Deze hormonen wijzigden de informatiestroom in de bloedbaan en het was alsof ze op die manier de toestand van angst in de mens verankerden. Ik deed mijn uiterste best de signalen en hormonen in de gaten te houden, want het gebeurde allemaal in slechts enkele seconden en tussen honderdduizenden andere signalen en processen door. Ik onderscheidde hoe de elektrische signalen via de zenuwen spierspanningen veroorzaakten en de hartslag verhoogden. De mens verkrampte en elke cel werd door de versnelde hartslag opgejaagd. Alle cellen keken somber en leken zich zorgen te maken over wat er komen ging...

Het was alsof plotseling de noodtoestand in de mens was afgekondigd. Iedereen leek zich schrap te zetten voor 'de grote klap', maar die kwam helemaal niet. Ik zag alleen die ene angstgedachte die in het hoofd van de mens rondcirkelde en die in zijn lichaam uitwerkte. Het was overduidelijk dat de angstgedachte de mens

geen goed deed. Alleen de leegte leek weinig last van de angst te hebben. Ik had zelfs de indruk dat de leegte in de mens gevoed werd door de angstgedachte. Alsof angst de leegte groter maakte en de rest van de mens kleiner. Mijn hart brak. Ik werd overweldigd door een gevoel om naast de mens te staan en hem nooit, maar dan ook echt nooit meer in de steek te laten. Mijn hart schreeuwde het uit:

' Mens, ik houd van jou! '

Het was alsof Grote Wijsheid het zelf had uitgescreuwd. Op de een of andere manier hoorde de mens mijn hartenkreet. Hij voelde dat hij er niet alleen voor stond en dat hij op iemand kon rekenen. Op het moment dat mijn hart het uitschreeuwde, verscheen de liefdevolle gedachte naast mij in het hoofd. Er ging een trilling door de mens. Het gebeurde allemaal in minder dan een seconde. Honderdduizenden elektrische signalen vlogen langs de zenuwen en ontspanden het lichaam van de mens. Het hart begon rustiger te kloppen en de longen ademden dieper en vermeerderden hun kracht. De toegenomen hoeveelheid zuurstof stroomde naar iedere cel. Met de gedachte geliefd te zijn, kreeg de mens zin om te leven. Tegelijkertijd maakte deze gedachte tal van hormonen aan. Deze stofjes mengden zich in de bloedbaan en gooiden er de informatiestroom over een andere boeg. De gewijzigde informatie verankerde de liefdevolle gedachte in de mens. De leegte leek helemaal niet met liefde overweg te kunnen. Hij keek zuur en werd kleiner. Bovendien werd hij dubbel zo hard aangevallen door de immuuncellen die juist gesterkt leken door de liefdevolle

gedachte en het ermee gepaard gaande vertrouwen in een goede afloop.

Ik was diep verwonderd over de enorme invloed die gedachten op het lichaam van de mens hadden. De angstige en de liefdevolle gedachten hadden in het hoofd voor mijn ogen vorm aangenomen en ik had duidelijk gezien dat de toestand van de mens totaal veranderde toen hij ging denken dat hij geliefd was. De angstige gedachte verzwakte de mens, de ondersteunende gedachte gaf de mens nieuwe hoop. Ik wilde dit alles nog beter op me laten inwerken. Ik wilde onderzoeken hoe gedachten konden worden gebruikt in de strijd met de leegte, en ik wilde ook onderzoeken hoe ik de immuuncellen kon leren gedachten te gebruiken om de mens te beschermen en te bezielen.

Een ding was mij nu in ieder geval duidelijk: wanneer de mens zijn gedachten geloofde, dan namen deze gedachten vorm aan in zijn lichaam; wanneer de mens zijn gedachten bleef geloven, dan verankerden ze zich in zijn lijf. Wat zou er gebeuren als de mens in staat zou zijn om zijn angstgedachten van zich af te schudden en zich te openen voor het vertrouwen en de liefde van zijn hart...?

Hoofdstuk 13. Creativiteit

De immuuncellen die onder mijn aanvoering voor de mens streden, hadden vrienden en kennissen uitgenodigd voor een nieuwe bijeenkomst. Er verzamelden zich meer dan honderdduizend immuuncellen en daarom moesten we de bijeenkomst in meerdere lymfeknopen tegelijkertijd houden. Dat is voor ons immuuncellen geen probleem, want wij lijken op het eerste gezicht misschien ‘losse’ cellen die overal door de mens reizen, maar in werkelijkheid zijn we één samenhangend orgaan, net als bijvoorbeeld de maag of de lever. Ook al bevinden we ons op grote afstand van elkaar, toch kunnen we direct met elkaar communiceren. Wanneer wij ons bijvoorbeeld op een bepaald gebied van de mens instellen, dan voelen wij intuïtief wat er in dat gebied aan de hand is. Een ander voorbeeld: als wij in het beenmerg liggen te slapen en er dreigt gevaar in de mens, dan worden wij direct wakker. We ruiken bij wijze van spreken het gevaar en worden ernaartoe getrokken. Wanneer wij tijdens onze strijd hulp nodig hebben, schieten andere immuuncellen ons te hulp. Wij zijn bijzonder gevoelig en kunnen op grote afstand waarnemen. Daarom was het geen probleem de bijeenkomst op meerdere plaatsen tegelijk te houden.

Ik keek rond. Overal stonden kleine groepjes cellen met elkaar te praten. Sommigen waren zwaar gewond door de strijd die ze hadden gevoerd, anderen keken verdrietig of leken teleurgesteld. Enkelen vielen op doordat ze kracht en zelfvertrouwen uitstraalden. Er was duidelijk veel gebeurd met iedereen de afgelopen

dag! Het gevoel van verbondenheid dat tijdens de eerste bijeenkomst was ontstaan, leek sterker geworden. Het was alsof de gezamenlijke strijd de immuuncellen met elkaar had verbonden.

‘Dankjewel voor jullie moed en durf. Ik ben bijzonder trots op jullie!’, sprak ik en mijn kroon straalde. ‘Wat hebben jullie vandaag ontdekt?’

Een immuuncel stapte naar voren.

‘Ik wil mijn broeders en zusters bedanken. Het is fantastisch om samen voor de mens te strijden. Ik voel me gelukkiger dan ooit.’

‘Ja,’ vulde een andere cel aan, ‘en ik wil Prostaatcel ook bedanken. Ik ben werkelijk onder de indruk van de manier waarop hij zijn best doet. Wat heeft hij zich lang staande weten te houden onder moeilijke omstandigheden!’

Er klonk instemming van meerdere kanten. Een oude cel nam het woord.

‘Ik voel me schuldig. Terwijl ik in het beenmerg vakantie hield, heb ik altijd wel gevoeld hoeveel Prostaatcel leed, maar ik wilde het niet weten. Het herinnerde me te veel aan mijn eigen pijn en mijn gemis aan Taak. Ik heb Prostaatcel in de steek gelaten en nu is hij bezweken onder zijn pijn en veranderd in een lege cel. Ik herken mezelf in hem.’ Hij keek de andere immuuncellen aan. In de lijnen van zijn gezicht en in zijn ogen zag je hoeveel hij zich het gebeurde aantrok.

Er klonk geroezemoes. Een aantal cellen herkende wat de oude cel had gezegd, maar de meeste waren het niet met hem eens. Een van hen stond op.

‘Dat klinkt mij te sentimenteel’, sprak hij krachtig. ‘De lege cellen lijken niet op ons. Bovendien zijn ze een gevaar voor de mens. Ik heb uit alle macht *tegen* de lege cellen gevochten, maar ik kreeg geen vat op ze. Als ik het kon, zou ik ze doden om de mens te beschermen.’ Hij kreeg bijval van meerdere kanten. Een kleine, angstige cel, half verscholen achter enkele andere immuuncellen, riep afgeknepen:

‘Ook ik ben bij de leegte geweest. De leegte is slecht en moet worden gestraft. De sterkste immuuncellen moeten de leegte heel streng straffen!’

Meer en meer cellen begonnen door elkaar te praten. Het werd onrustig, alsof de angst voor de leegte die velen voelden nu een uitweg zocht. Ik stond op. Het was alsof alle aandacht automatisch naar mij toe ging. ‘Ik wil jullie iets vragen’, sprak ik rustig. ‘Stel dat het verboden is om *tegen* de leegte te vechten, welke andere mogelijkheden hebben we dan om van hem te winnen?’

Stel dat het verboden was om tegen de leegte te vechten? Wat was dat nu voor een idiote opmerking? Wat bedoelde Bondgenoot? Zijn stem had heel rustig geklonken, alsof hij werkelijk had gemeend wat hij zei. ‘We kunnen...’, begon een cel, maar vervolgens stotterde hij: ‘We kunnen... uh, tja, ik weet niet wat we verder kunnen doen’.

‘We kunnen de lege cellen aanmoedigen’, sprak een immuuncel voor de grap. Op de een of andere manier brak zijn opmerking het ijs.

‘Ja!’, riep een ander. ‘Laten we ze belonen voor hun harde werk!’

Het had een beetje cynisch geklonken, maar gek genoeg vonden enkelen het idee zo gek nog niet. 'Misschien verdienen ze dat wel', bracht er een zijn gedachten onder woorden. 'Ze hebben per slot van rekening al heel lang hun best gedaan om het vol te houden.'

'Ja, langer dan wij. Wij hebben vakantie gevierd in het beenmerg', werd er aangevuld.

'Misschien kunnen we de lege cellen onze hulp aanbieden. We zouden hun taak een poosje kunnen overnemen, zodat ze wat kunnen uitrusten.'

Het was even geweest alsof het moeilijk was het oude, vastgeroeste idee van 'vechten tegen' los te laten, maar nu de immuuncellen eenmaal een begin hadden gemaakt, kregen ze de smaak te pakken. Het leek alsof er tientallen mogelijkheden waren om de situatie aan te pakken. Iedereen wilde iets zeggen en genoot van de nieuwe ideeën. Je kon vechten *voor* de lege cellen, *naast* de lege cellen, of *met* ze. Je kon lief voor ze zijn, ze helpen, straffen, belonen, in een hoek zetten, verbannen of juist toejuichen. Er was van alles mogelijk. Wist jij veel? Misschien zou het nog werken ook! Het was immers nog nooit uitgeprobeerd. Tot nu toe waren er slechts twee dingen gedaan. Of de immuuncellen hadden de situatie genegeerd, of zij waren uit angst gaan vechten *tegen* de leegte. Beide manieren hadden niets uitgehaald.

Doordat ze niet meer bezig waren met vechten *tegen* de lege cellen, maar nadachten over manieren die meer *met* en *voor* de lege cellen waren, was het idee dat de lege cellen broeders of zusters waren ook een stuk

dichterbij gekomen. Als je er op een andere manier over nadacht, leek het wel alsof de lege cellen beter waren dan de andere cellen van de mens. Ze hadden in ieder geval het meest geleden onder het gebrek aan bezieling en ze maakten het probleem voor iedereen zichtbaar.

Ik stond opnieuw op. Ik had genoten van de creativiteit van de cellen.

‘Ik ben trots op jullie. Ik heb het lijstje met onze taken bewaard.’ Ik haalde het lijstje tevoorschijn.

- Immuuncel komt voor de mens op
- Immuuncel reist door de mens op zoek naar onrecht
- Immuuncel beschermt de mens tegen vijanden en indringers
- Immuuncel verwijdt oude en zieke cellen
- Immuuncel verwijdt cellen die hun taak niet meer kunnen
- uitvoeren
- Immuuncel moedigt cellen aan hun werk zo goed mogelijk te doen
- Immuuncel heeft als taak de mens te helpen zich te ontplooien
- Immuuncel creëert een teamgevoel onder de cellen van de mens
- Immuuncel draagt bij aan het geluk van de mens
- Immuuncel houdt Grote Wijsheid in ere

‘Kies de zin die je het meest aanspreekt,’ sprak ik, ‘en ga gewapend met die zin naar de leegte. Onderzoek hoe je de leegte kunt aanpakken. Maak je één met de

leegte! Wees niet bang immuuncel, want je bent ontzettend sterk. Sterker dan je denkt. Veel succes. En vergeet niet: ga samen op pad. Help elkaar! Ik ga met jullie mee.'

Creativiteit

Met honderdduizenden gingen we naar de prostaat en we streden zij aan zij. We boekten in korte tijd meer vooruitgang dan in de jaren daarvoor. We deden allemaal ons best en wanneer onze aanpak weinig effect leek te hebben, probeerden we gewoon een andere. We bedachten daarbij werkelijk de gekste dingen. Eén cel ging zelfs op zijn kop staan en trok gekke gezichten naar de leegte. Iedereen moest daar hard om lachen.

De gezamenlijke creativiteit doorbrak de angst van de weken ervoor. Die weken waren zo enorm serieus geweest! Het plezier en de vrijheid waarmee iedereen nu aan het werk was, deden Prostaatcel duidelijk goed. Hij voelde zich gesteund door alle aandacht en hulp. Meerdere immuuncellen slaagden er zelfs in om lege cellen te recyclen zoals ik dat deed. Ze bevrijdden lege cellen van hun pijn en hergebruikten ze in de stofwisseling van de mens. Ze glommen van trots wanneer ze dat deden en ze voelden dezelfde onoverwinnelijke kracht die ik kende.

Er gebeurde die dag iets heel vreemds dat alleen mij opviel. De gezamenlijke creativiteit en de energie van de immuuncellen leek de leegte te beroeren. Het was alsof de lege cellen die vastgeroest zaten in een patroon van domme herhaling, nieuwe mogelijkheden

begonnen te zien, want ik had een lege cel voor mijn ogen zien veranderen in een gewone prostaatcel! Toen het gebeurde had de cel mij aangekeken en gefluisterd: 'Dankjewel Bondgenoot', en hij had vervolgens zijn taak opgepakt alsof er nooit iets aan de hand was geweest. Ik had het idee dat de lege cellen de creativiteit en levenszin van de immuuncellen absorbeerden en dat dat de vloek die hen gevangen had gehouden doorbrak.

Ik wreef in mijn ogen omdat ik niet kon geloven wat ik zag. Droomde ik of was het echt? Ik vond het zó vreemd dat ik er met niemand over durfde te praten.

Rond middernacht riep ik alle immuuncellen bij elkaar. Kort en krachtig bedankte ik hen voor hun creativiteit en inzet.

'Rust uit', zei ik. 'Jullie kunnen trots zijn op jezelf en op elkaar. Morgen om negen uur verwacht ik iedereen bij het hart. Het hart zal jullie een belangrijke les leren.' Vervolgens waren de immuuncellen gaan slapen. Ik had nog uren voor me uit zitten staren. Ik was geraakt door de enorme inzet van de immuuncellen. Ik voelde me gelukkig en dankbaar en liet dat gevoel op de in- en uitademing zachtjes door mij heen golven. Dat was buitengewoon aangenaam en het gaf mij meer energie dan de slaap mij kon geven.

Het hart

De volgende morgen heel vroeg waren er alweer duizenden immuuncellen aan het werk in de prostaat, maar zoals afgesproken onderbrak iedereen om negen uur zijn werkzaamheden en ging naar het hart.

‘Goedemorgen’, sprak ik iedereen toe. ‘Ik ben blij dat jullie zijn gekomen. Het hart heeft mij belangrijke lessen geleerd in mijn strijd met de lege cellen. Zonder het hart had ik de leegte nooit kunnen overwinnen. Voordat het jullie toespreekt, wil ik iedereen vragen om door het hart heen te stromen.’

Ik was nauwelijks uitgesproken of het hart ontspande zich en zoog de eerste immuuncellen aan. Ze werden bijna helemaal geplet en met enorme kracht de grote lichaamsslagader ingepompt. Met honderden tegelijk kolkten ze het hart binnen en even onstuimig werden ze de bloedbaan weer ingespoten. Menigeen was totaal beduusd van de enorme kracht van het hart. Enkelen voelden zich zelfs beledigd door de ferme manier waarop ze werden behandeld. Het hart zelf vond het allemaal geweldig. Het deed niets liever dan bloed rondpompen en cellen platdrukken en wegpompen met alle liefde die het in zich had. Toen iedereen was geweest, verzamelden ze zich weer rondom het hart. De meesten voelden zich op een wonderlijke manier verfrist. Het was alsof de onstuimige manier waarop het hart hen liefhad, ze liet voelen hoe sterk ze zelf waren.

‘Is het niet gevaarlijk om zo sterk te zijn?’, vroeg een immuuncel voorzichtig. Het was de cel die zich gewoonlijk achter de andere immuuncellen verschool. ‘Nee hoor’, sprak het hart. ‘Het is juist gevaarlijk om slap te zijn. Dat brengt de mens in gevaar. Als ik bijvoorbeeld slap doe, is de mens vrijwel op slag dood. Als jullie slap doen, krijgen allerlei ongerechtigheden de kans om de mens te bedreigen.’

‘Ja, maar...’, begon een andere immuuncel, ‘misschien doe je een ander pijn?’ Hij was nog niet uitgesproken of hij werd door het hart naar binnen gezogen. Hij stortte de rechter hartkamer in en werd de volgende seconde gelanceerd met zo’n snelheid dat zijn celoppervlak vervormde door de enorme tegendruk. Hij wilde zijn mond opendoen om te protesteren, maar voordat hij iets kon zeggen, stopte Longcel hem boordevol levengevende zuurstof en was hij alweer terug in de linker hartkamer. In de linker hartkamer werd hij met nog meer kracht gelanceerd. Hij schoot vervolgens de eerste de beste slagader naar het hart in en kwam volledig beduusd en gedesoriënteerd weer bij de andere cellen terug. Hij wilde iets zeggen, maar was vergeten wat. Eigenlijk had hij het geweldig gevonden. Het was razend spannend geweest, alsof hij in de achtbaan van een pretpark had gezeten en hij had het wel uit willen gillen van opwindning! Hij leefde en wilde met alle kracht die hij in zich had aan het werk gaan. Het leek alsof het hart zijn gedachten kon lezen, want het sprak:

‘Ga met liefdevolle kracht aan het werk. Bescherm de mens, zodat hij gelukkig kan zijn en een bijdrage kan leveren in de kosmos.’

We waren met z’n allen weer aan het werk gegaan. De meesten gingen naar de prostaat, maar er waren ook cellen die in het bot en de lever gingen helpen. Ik had bovendien een groep cellen de opdracht gegeven om overal in de mens een kijkje te gaan nemen.

‘Reis door de hele mens,’ had ik gezegd, ‘en help alle cellen die je tegenkomt hun taak zo goed mogelijk uit te voeren. Recycle cellen waar dat nodig is, zodat de mens

gezond kan blijven en een bijdrage kan leveren in de kosmos.'

Zelf ging ik terug naar de prostaat. Ik wilde onderzoeken of de lege cellen werkelijk in staat waren spontaan in prostaatcellen te veranderen. De eerste uren had ik niets in die richting kunnen ontdekken. De leegte leek taaier en onverstoorbaarder dan ooit tevoren. Ik had het gevoel dat de immuuncellen een terugslag ondervonden na het succes van de afgelopen dagen. Ook waren velen nog onder de indruk van de les die ze van het hart hadden gekregen. Ik had het gevoel dat de immuuncellen vandaag behoefte hadden aan rust, in plaats van in de prostaat aan de slag te gaan. Ze moesten hun ervaringen verwerken. Daarom riep ik ze bij elkaar.

'Ga vandaag op reis door de mens. Praat met de cellen die je tegenkomt en moedig ze aan. Bedank elke cel voor het werk dat hij doet', sprak ik eenvoudig en ik gaf direct het goede voorbeeld. Ik knikte vriendelijk naar een prostaatcel, wurmde me door een bloedvatwand terwijl ik de vaatwandcellen innig bedankte voor het belangrijke werk dat zij deden, en voegde me in de bloedbaan op reis door de mens.

Toen ik de volgende ochtend in de prostaat terugkeerde, waren velen daar alweer met hernieuwd enthousiasme aan het werk.

Meerdere cellen kwamen even naar mij toe om me te vertellen hoe goed het hen had gedaan om door de mens te reizen. Ze hadden met allerlei cellen gesproken en ontdekt dat bijna iedereen met dezelfde problemen worstelde. Door de cellen van de mens te

bedanken voor het belangrijke werk dat ze deden, hadden deze cellen weer zin gekregen om zich voor de mens in te zetten.

Anderen vertelden mij dat ze naar een stil plekje in het beenmerg waren gegaan om uit te rusten en dat ze op een gegeven moment door een stem in hun binnenste waren gewekt. Die stem had hen aangemoedigd om aan het hart terug te denken en de kracht van het hart te voelen. Ze hadden de raadgevingen van deze stem opgevolgd en voelden zich nu sterk en liefdevol. Eén cel was op mij afgestapt en had gezegd:

‘Bondgenoot, mijn hele leven was ik te lief en aardig. Gisteren heeft het hart mij laten voelen hoe sterk liefde kan zijn en dat liefde sterk *moet* zijn om werkelijk iets voor de mens te betekenen. Ik heb de hele nacht met de lege cellen gestreden. Het is me nog niet gelukt om van ze te winnen, maar ik voel dat het me binnenkort gaat lukken. Ik heb vertrouwen in mezelf!’

Ik kreeg kippenvel en ging bijna huilen, niet van verdriet, maar van geluk.

‘Mooi, immuuncel,’ zei ik geëmotioneerd, ‘ik ben heel blij voor je.’

Hoofdstuk 14. Bezieling

‘Welke gedachten zouden de mens kunnen helpen?’ vroeg ik aan de immuuncellen. We waren met z’n allen net terug van een bezoek aan het hoofd. Ik had de immuuncellen laten zien hoe gedachten in het hoofd van de mens verschenen en vervolgens via de zenuwen en de bloedbaan een uitwerking hadden in de rest van het lichaam. Ieder had ervaren hoe een angstgedachte de mens onder druk zette en hoe een liefdevolle gedachte de mens nieuwe hoop gaf.

De immuuncellen die bang waren dat de mens zou doodgaan, waren enorm geschrokken. De immuuncellen die de laatste tijd meer vertrouwen hadden gekregen waren juist enthousiast over de werking van gedachten. Ze voelden liefde voor de mens en zeiden tegen bijna elke cel: ‘Liefste, ik houd van jou, wat ben je mooi.’ Ze hadden gemerkt hoezeer dit de cellen ontspande en blij maakte.

‘De mens moet positieve gedachten hebben’, antwoordde een immuuncel op mijn vraag. Hij kreeg van meerdere kanten instemming.

‘Ja, de mens moet positief zijn, dat is goed. De mens moet niet bang zijn, dat is slecht’, vulde een andere cel aan.

Er ging een rilling door de aanwezigen. Als dat zo was, hadden zij schuld aan de leegte.

‘Ik ben het er niet mee eens’, verweerde een cel zich. ‘Ik geloof niet in de werking van gedachten. Het zou betekenen dat wij de leegte hebben veroorzaakt en schuldig zijn aan de toestand in de mens.’

‘Ja!’, werd er van meerdere kanten gereageerd. ‘Het is niet waar, de leegte is ons overkomen en daar kunnen wij niks aan doen!’

Een grote en sterke immuuncel stond op. Hij torende hoog boven de meeste anderen uit en het leek alsof er boven zijn hoofd een licht straalde. Hij sprak:

‘De mens moet niet positief zijn.’

Zijn opmerking trok alle aandacht. Het was doodstil. De mens moet niet positief zijn? Enkele cellen wilden boos reageren, maar hielden zich in, omdat de immuuncel die gesproken had een grote kracht uitstraalde. Wat zou hij precies bedoelen?

‘*Moeten* werkt niet’, vervolgde de cel. ‘Als je positief *moet* zijn, dan ben je het niet echt.’

Tja, daar zat wel wat in, vonden meerdere cellen. Als ze zich voorstelden dat ze iets *moesten* doen, dan voelden ze inderdaad direct een spanning. *Moeten* was dus geen behulpzaam woord.

‘De oplossing is *mogen*’, riep een jonge pubercel. ‘De mens hoeft niks en mag alles!’, voegde hij nog gauw toe. Zijn opmerking werd direct afgekeurd. Een oude cel verwoordde een algemeen gevoel:

‘Dan is het hek van de dam, dat kunnen we niet tolereren’, sprak hij streng. Toch twijfelde hij aan wat hij zei. Het impulsieve van de jonge cel had hem sterk afgestoten, maar het enthousiasme en de bereidheid van de jonge cel om nieuwe dingen te onderzoeken hadden hem aangesproken. Hij moest eerlijk bekennen dat het woordje ‘mogen’ ruimte gaf en nieuwe werelden opende. Voorzichtig probeerde hij voor zichzelf: De mens *mag* ziek zijn... De mens *mag* het opgeven... Hij *mag* huilen en boos zijn... De mens *mag*

vallen en opstaan... De mens *mag* van zichzelf houden... Hij *mag* voelen hoe mooi en sterk hij is... Mm, de jonge cel had toch wel een beetje gelijk.

De grote en sterke immuuncel nam opnieuw het woord. Hij sprak eenvoudig:

‘De mens wordt vanzelf positief als hij van zichzelf houdt, de mens is ontzettend mooi!’

Zijn woorden klonken na in alle aanwezigen: ‘De mens wordt vanzelf positief als hij van zichzelf houdt, de mens is ontzettend mooi.’ Iedereen voelde iets anders bij deze woorden. Het varieerde van sterke afkeuring tot volledige herkenning.

‘Immuuncellen mogen van zichzelf houden, immuuncellen zijn ontzettend mooi’, vulde ik aan. Mijn stem klonk liefdevol en mijn woorden waren sterk als staal. Ik hield van immuuncel en wist dat hij onoverwinnelijk is. Duidelijk leesbaar voor iedereen schreef ik de verschillende meningen in chronologische volgorde op:

- Ik ben bang om dood te gaan
- Ik geloof niet in de werking van gedachten, want dan ben ik schuldig
- aan de toestand in de mens
- Ik moet positief zijn, dat is goed. Ik moet niet bang zijn, dat is slecht
- Moeten werkt niet, want als ik positief *moet* zijn, dan ben ik het niet
- echt
- Ik hoef niets, ik mag alles
- Ik mag ziek zijn, ik mag het opgeven, ik mag huilen en boos zijn

- Ik mag iets nieuws proberen, en ik mag vallen en opstaan
- Ik mag van mezelf houden en voelen hoe groots ik ben
- Ik word vanzelf positief als ik van mezelf houd
- Ik ben onoverwinnelijk

Het was een hele lijst geworden. We hadden over veel zaken nagedacht. Iedereen had meegedaan en zijn gevoel onder woorden proberen te brengen. Ik liet iedereen in zijn waarde toen ik zei:

‘Kies de twee gedachten uit deze rij die je het meest aanspreken en ga aan het werk. Onderzoek of die gedachten je helpen gelukkig te zijn. Veel succes, ik heb vertrouwen in jullie!’

En na deze woorden was iedereen weer aan het werk gegaan.

Hoofdstuk 15 Spontane genezing

'Jouw liefde en betrokkenheid, maar bovenal de kracht en bezieling waarmee jij je taak hebt opgepakt, geven mij het vertrouwen dat ik dat op mijn manier ook kan doen.'

Ik was in de leegte. Het deed me goed om de immuuncellen te zien vechten voor de mens. Sommigen waren daarin heel succesvol, anderen wat minder, maar allen streden met een niet aflatende bezieling om de mens bij te staan en de leegte te overwinnen.

Aan de ene kant zag ik de lege cellen die de weg helemaal kwijt waren en zoveel mogelijk nieuwe lege cellen probeerden te produceren. Aan de andere kant zag ik de immuuncellen hun uiterste best doen om de lege cellen te stoppen en ze weer op het gezonde pad te helpen.

Er vielen slachtoffers aan beide zijden, maar de immuuncellen waren duidelijk aan de winnende hand. Nog slechts hier en daar vocht een immuuncel uit angst tegen de lege cellen. Veruit de meesten namen de lege cellen daadkrachtig in zich op en hergebruikten deze cellen voor het welzijn van de mens.

Ik dacht terug aan hoe het allemaal was begonnen. Prostaatcel was geraakt door het gebrek aan geluk en bezieling in de mens. En terwijl de meeste cellen in een soort apathie waren vervallen en in een gevoel van 'het

maakt allemaal toch niks uit', had Prostaatcel zich de problemen in de mens juist heel erg aangetrokken. Prostaatcel had zich enorm verantwoordelijk gevoeld en was zijn uiterste best gaan doen om de mens te helpen. Hij was daarbij steeds inefficiënter te werk gegaan. Uiteindelijk was hij de weg helemaal kwijtgeraakt en had hij zijn taak verloren. Hij was een wanhopige, lege cel geworden.

De wanhoop van de lege cellen had de immuuncellen in eerste instantie bang gemaakt, alsof de lege cellen 'slecht' waren, maar later begonnen de immuuncellen zich in de lege cellen te herkennen en werd hun oorspronkelijke bedoeling herkend. Dit had een grote compassie in de mens vrijgemaakt.

En het was nu precies deze betrokkenheid en de commitment van de immuuncellen waar de lege cellen nieuwe hoop uit begonnen te putten. Ze begonnen echt weer een beetje op te leven. En daardoor ook, begon ik duidelijk te zien wat ik al eerder had aangevoeld: de prostaat was niet ziek, maar het was juist een van de mooiste en gevoeligste organen van de mens.

'Als we de prostaat helpen zijn levensenergie zinvol te gebruiken, dan wordt hij zonder twijfel het mooiste orgaan van de mens', mompelde ik in mezelf.

Ik keek toevallig naar rechts en zag een lege cel. Ik kreeg een heftige schok, omdat ik in het gezicht van de lege cel vaag de trekken van Prostaatcel herkende! 'Hallo lege cel', sprak ik met gebroken stem. 'Hoe is het met je?'

Tot mijn grote verbazing onderbrak de lege cel zijn werk voor een moment.

‘Hallo Bondgenoot, ik ben blij dat jij er bent. Ik wil zo graag iets voor de mens betekenen, maar ik ben heel moe en ik bezwijk bijna. Jouw liefde en betrokkenheid, maar bovenal de kracht en bezieling waarmee jij je taak hebt opgepakt, geven mij het vertrouwen dat ik dat op mijn manier ook kan doen. Dankjewel Bondgenoot, dankjewel.’

Tijdens het spreken ontspande de cel zich en veranderde hij onmiskenbaar in een gezonde prostaatcel die aan het werk ging voor de mens. Ik kneep mezelf in mijn celwand omdat ik opnieuw dacht dat ik droomde, maar iets in mij zei dat het echt was wat ik beleefde. De strijd was dus niet het belangrijkste, maar het uitvoeren van Taak. Echte genezing vond plaats door het uitvoeren van je opdracht en het van betekenis zijn voor elkaar!

‘Dankjewel Prostaatcel, ik ben trots op je verlangen om de mens te helpen, ik heb vertrouwen in jou’, zei ik. Ik had bewust ‘prostaatcel’ gezegd in plaats van ‘lege cel’. Ik nam mijn kroon en zette die op zijn hoofd. Hij verdiende de kroon. Ook hij had zijn pijn en teleurstellingen nu omgebogen in het voordeel van de mens. De cel rechte zijn rug en straalde van trots. Hij wilde niets liever dan zich inzetten voor het welzijn van de mens.

‘Ik houd van jou, Prostaatcel’, fluisterde ik in zijn oor. ‘Weet dat deze kroon nog niet voor alle cellen zichtbaar is en dat de kracht die bij deze kroon hoort niet elke dag even sterk voelbaar is. Het is jouw opdracht de mens bij te staan en deze kroon zichtbaar te maken voor alle cellen om je heen. Veel succes!’

Toen ik de kroon wegschonk, verscheen er op hetzelfde moment een nieuwe kroon op mijn hoofd. Ik voelde Grote Wijsheid overal in en om mij, en een enorm geluksgevoel doorstroomde mijn wezen. Naast mij zag ik een immuuncel zijn best doen. Ik voelde een diep respect voor zijn verlangen de mens te helpen. Ik nam de nieuwe kroon van mijn hoofd en schonk hem aan deze immuuncel. Hij straalde, en de tranen die over zijn wangen liepen vermengden zich met het bloed en het lymfevocht, terwijl hij met opgeheven hoofd op weg ging voor een betere wereld.

‘Ik houd van jou’, zei ik nog. ‘Weet dat deze kroon nog niet voor iedereen zichtbaar is en dat zijn kracht niet altijd even sterk voelbaar is. Het is jouw opdracht de mens bij te staan op jouw manier en deze kroon zichtbaar te maken voor de cellen om je heen. Veel succes!’

Ontroerd en met een open hart ging ik de bloedbaan in. Sinds die tijd kroon ik iedere cel die ik tegenkom. En met elke cel die ik kroon recht de mens zijn rug en straalt hij als een ster in de kosmos.

Wil je Bondgenoot cadeau doen?

Koop het als een echt boek in de boekwinkel,
bol.com of de webshop van
www.henkfransen.nl